75STE JAARGANG No. 9854 MAANDAG 30 JUNI 1958

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen   Kantoor: Consciencestraat 27—29   Telefoons: Redactie: 23858   Advertenties: 23530   Abonnementen en Bezorging: 24399   Uitgever: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao

COPEI-voorzitter op doorreis te Curacao

CALDERA optimistisch over Venezuela's TOEKOMST

Gedurende het afgelopen weekend bracht de voorzitter van de COPEI-partij in Venezuela, de heer Rafael Caldera, vergezeld van zijn echtgenote en dochter, een kort bezoek aan Curaçao. Hierboven het gezelschap in Hotel Curaçao. Van links naar rechts: de heer Elias Morkos, mevr. Caldera, de heer Rafael Caldera, mej. Caldera en de heer Loscher Blanco, consul-generaal van Venezuela.

Arbeidersbeweging moet los staan van politieke partijen

Willemstad. — Zaterdag-avond arriveerde met het vliegtuig uit New York Dr. Rafael Caldera, Voorzitter van de COPEI-partij in Venezuela en zijn gezin. Ter begroeting waren op het vliegveld aanwezig, de Heer Loscher Blanco, Consul-generaal van Venezuela, ~~Mejuffrouw Violeta Jove, Consul,~~ en de Heren Morkos, Maduro en Rigaud van de K.V.P., alsook Dr. Valmore Acevedo, lid van de gemeenteraad van Caracas en particulier secretaris van Dr. Caldera, die hem vanuit Venezuela is tegemoet gereisd.

Dr. Galdera, die Zondagmorgen naar zijn land is doorgereisd, nam zijn intrek in Hotel Curaçao Intercontinental en was ondanks de vermoeiende reis die hij achter de rug had zo vriendelijk ons een kort interview toe te staan.

Hij had in Genève de vergadering bijgewoond van de Internationale Arbeids Organisatie, als hoofd van de Venezolaanse Delegatie. Zoals men weet is Venezuela onlangs weer toegetreden tot de Internationale Arbeidsorganisatie. De vergadering koos Dr Caldera tot voorzitter van de sectie van regeringsvertegenwoordigers.

Volgens de Statuten van de Internationale Arbeids Organisatie dienen de delegaties te bestaan uit vertegenwoordigers van werknemers, werkgevers en regering van de deelnemende landen. De werkzaamheden van de vergadering bestonden voornamelijk uit de behandeling van het verslag van de Directeur-Generaal en het opstellen van nieuwe resoluties.

Wat de politieke toekomst in zijn land betreft zegt de Heer Caldera optimistisch gestemd te zijn. Op het eind van dit jaar zullen de verkiezingen gehouden worden. „Ik heb altijd geloofd in het gezond verstand van het Venezolaanse volk". Gevraagd wat zijn mening was over de onlangs door de Voorzitter van de Venezolaanse regeringsjunta geuite opinie dat het communisme in Venezuela een apart soort communisme is, noemde Dr Caldera uit een „modaliteit van uitdrukking". Het communisme kan in ieder land zijn „bizondere schakeringen" hebben, maar wil natuurlijk per definiti internationaal zijn.

Op de vraag of er een gemeenschappelijke candidaat gesteld zou worden voor de aanstaande presidentsverkiezingen zei de Heer Caldera dat het voor de politieke stabiliteit hoogst wenselijk zou zijn indien zo niet alle, dan toch de grote partijen één gemeenschappelijke candidaat zouden stellen.

Over het aantal leden van de partij waarvan hij leider is, kon Dr Caldera geen exacte cijfers geven, omdat de archieven van de partij door het vorige bewind vernietigd zijn. Doch de COPEI (Comite de Organisación Politica Electoral Independiente) heeft in de door Perez Jimenéz in de kiem gesmoorde verkiezingen van het vorig jaar, een half miljoen stemmen gekregen van de uitgebrachte twee miljoen tweehonderdduizend. De indruk is dat de populariteit van de partij sterk gegroeid is wegens haar aanhoudend verzet tegen de dictatuur.

Op de vraag hoe de partij staat tegenover de arbeidersbeweging zegt de Venezolaanse politicus, dat zijn inziens de arbeidersbeweging los moet staan van de politieke partijen, hoewel lidmaatschap over en weer mogelijk is.

Tot slot wenste hij zijn dank te betuigen aan de Curaçaose KVP en zijn vrienden op dit eiland voor steeds ondervonden medeleven en de morele steun en spreekt zijn beste wensen uit voor de bloei van de Antillen en de vriendschappelijke verhouding tussen dit land en Venezuela.

Dr Valmore Acevedo was nog zo vriendelijk, ons enige biezonderhe-

Vervolg op pag. 6

Bisschoppelijke mededeling

Willemstad. — Gisteren is in alle kerken van het Apostolisch Vicariaat de volgende brief voorgelezen:

Het is ons een grote eer en ware vreugde u allen te kunnen mededelen, dat het Zijne Heiligheid Paus Pius XII behaagd heeft om het Apostolisch Vicariaat van Curaçao tot bisdom te verheffen.

Hiermede heeft de H. Vader aan een lang gekoesterde wens van geestelijkheid en gelovigen voldaan, waarvoor wij onze meest oprechte dank betuigen.

Ons Vicariaat is autonoom geworden. Zijn bisschop, die als waarachtig opvolger van de Apostelen een ambt bekleedt door Christus zelf ingesteld, oefent thans zijn macht in eigen naam uit onder het oppergezag van de Paus.

Gedurende de honderdzestien jaren van zijn bestaan heeft ons Vicariaat zich zodanig ontwikkeld, dat het alles bezit wat het de verheffing tot bisdom waardig maakt.

Laten wij met grote dankbaarheid terugdenken aan Onze geëerbiedigde voorgangers en aan de vele priesters, religieuzen en leken, die in al die jaren hun beste krachten gegeven hebben om de Kerk op de Nederlandse Antillen tot te bouwen tot een schoon en bloeiend deel van Christus' Mystiek Lichaam, dat overvloedig voorzien is van alle middelen om ons volk tot Zijn heilige ledematen te maken.

Moge de goede God ons helpen om de er van bisdom te zijn steeds meer waardig te worden. Bidt allen hiervoor.

Op een nader te bepalen datum zullen wij de verheffing tot bisdom luisterrijk vieren, waaraan — naar wij hopen — het gehele katholieke volk van de Nederlandse Antillen vol zal deelnemen.

Gegeven te Willemstad 28 juni 1958.
Johannes Michael Holterman O.P.
Apostolisch Vicaris van de Nederlandse Antillen.

Min. v.d. Meer en Pedro Matrona uit Nederland terug

Willemstad. — Zaterdag is minister van der Meer uit Nederland te Curaçao teruggekeerd. Met hetzelfde vliegtuig arriveerde op Plesman Luchthaven de voetballer Pedro Matrona, die oorspronkelijk een jaar in Nederland zou blijven voor het volgen van een sportleiderscursus. Matrona kon echter aan deze cursus niet deelnemen, weshalve hij besloot naar Curaçao terug te keren.

Dr. BOON Nederl. ambassadeur te Caracas

Den Haag. — Naar het ANP verneemt is binnenkort de benoeming te verwachten van dr. H. N. Boon, thans buitengewoon en gevolmachtigd ambassadeur te Rome, tot Nederlands buitengewoon en gevolmachtigd ambassadeur te Caracas.
MR.

Op de verjaardag van Z.K.H. Prins Bernhard werd de zilveren anjer aan de heer J. H. Beaujon uitgereikt. Foto: Z.E. Gouverneur Speckenbrink speldt Jan Beaujon het ere-teken op. Tussen de gouverneur en de heer Beaujon het C.C.A.-bestuurslid, de heer L. C. M. Kerstens.

Gouverneur speldde Jan H. Beaujon zilveren anjer op

Onderscheiding in wezen een gelukwens aan Aruba

Oranjestad. — Op de verjaardag van Z. K. H. Prins Bernhard werd in aanwezigheid van de tijdelijk gezaghebber van Aruba en mevrouw de Boer, Minister en mevrouw Beaujon, de gedeputeerden O. Henriquez en E. O. Petrona, het statenlid L. Beaujon, de Lago direktie, leden O. Mingus, Switzer, Griffin en Donovan, zowel als vertegenwoordigers van de verschillende onderafdelingen van het C.C.A. en bestuursleden van CCA en het Prins Bernhardfonds, aan Jan. H. Beaujon de Zilveren Anjer uitgereikt.

Nadat de wnd. Adjudant van de Gouverneur, de Ltz. AII, C. M. E. de Laet de Kanter de akte had voorgelezen, sprak Z. E. de Gouverneur de heer Beaujon als volgt toe:

Mijnheer Beaujon,

Uit de benoemingsbrief, die zoeven werd voorgelezen, blijkt wel voldoende duidelijk, welke overwegingen tot Uw onderscheiding met de Zilveren Anjer hebben geleid.

Ik zal niet trachten die verdiensten nog nogmaals breeduit te schetsen; ik zou daarmee vervallen in een herhaling van wat door de Regent van het Prins Bernhard Fonds, Zijne Koninklijke Hoogheid de Prins der Nederlanden, reeds voldoende duidelijk naar voren is gebracht.

Ik moge U echter wijzen op de betekenis van deze onderscheiding.

De instelling van de Zilveren Anjer als een zeer exclusieve onderscheiding, die ieder jaar slechts aan een hoogste vijf burgers van het Koninkrijk wordt toegekend en door Zijne Koninklijke Hoogheid de Prins persoonlijk wordt uitgereikt, houdt ten nauwste verband met de doelstellingen van het Prins Bernhard Fonds zo als dat na de oorlog werd opgericht.

In zijn oorspronkelijke vorm beoogde dit fonds het bijeenbrengen van gelden ter versterking van het oorlogspotentieel van het Koninkrijk. Later, na de oorlog werd het her-opgericht als een fonds ter versterking van de geestelijke weerbaarheid en de Zilveren Anjer werd de onderscheiding bij uitstek voor diegenen, die zich in bijzondere mate voor die versterking der geestelijke weerbaarheid inspanden en die zich deze inspanning getroostten niét uit hoofde van hun beroep doch in hun vrije tijd, die dus toonden hart voor deze zaken te hebben.

Dit is heel in het kort de betekenis van de onderscheiding, die U ter gelegenheid van 's Prinsen verjaardag is toegekend.

Al Uw verdiensten in het zo-even voorgelezen benoemingsbesluit houden ten nauwste verband met dit éne, grote doel: de versterking van de geestelijke weerbaarheid van de bevolking van Aruba. In dit verband kan zonder meer worden gezegd, dat wanneer een volk tot culturele pres-

Ook SURINAME werd bisdom

Zaterdag 28 juni werd in Rome bekend gemaakt, dat tegelijk met de verheffing van het Apostolisch Vicariaat van de Nederlandse Antillen tot bisdom ook aan Suriname deze eer is ten deel gevallen.

Mgr. Stephanus Kuijpers wordt daarmede de eerste residerende bisschop van Paramaribo. In de verhouding tussen Suriname en de Nederlandse provincie van de paters Redemptoristen komt intussen geen wijziging, daar ook Suriname nog niet beschikken kan over eigen geestelijkheid.

Zaterdagmiddag vond in het Radulphus College de uitreiking der puntenlijsten plaats aan de afgestudeerden van deze school. De foto toont de geslaagden luisterend naar de toespraak van de direkter, frater Gualbert.

Mooi succes op het Radulphus College

31 van de 33 kandidaten slaagden voor het eindexamen

Dinsdag worden de diploma's officieel uitgereikt

Willemstad. — Zaterdagmiddag vond de uitslag plaats van de eindexamens H.B.S.-A, B en C op het Radulphuscollege. Na een zeer korte en vlotte slotvergadering kon aan 31 van de 33 kandidaten, op de drie afdelingen, medegedeeld worden, dat zij geslaagd waren.

De afdelingen A en C slaagden in hun geheel, terwijl er van de 20 B-kandidaten slechts 2 werden afgewezen. Dit is het beste resultaat, dat het Radulphuscollege in de 7 jaren, dat er hier op Curaçao eindexamens H.B.S. worden afgenomen, behaald heeft.

In zijn toespraak tot de geslaagde kandidaten bedankte de direkteur, frater Gualbert, op de eerste plaats de gecommitteerden voor hun prettige samenwerking in de afgelopen examenweek, waarna hij overging tot het feliciteren van de leerlingen, hun ouders en gezinsleden. Terloops werd hierbij door de direkteur de aandacht er op gevestigd, dat voor zijn H.B.S.-A nog nooit een kandidaat werd afgewezen. De leerlingen van de vierde klas van deze afdeling, waarvan er verschillenden aanwezig waren in de overvolle zaal, werden aangespoord om deze goede traditie voort te zetten.

Van de afdeling B slaagde **Ronald Margarita** als de beste van zijn klas met een gemiddelde van 8. Van de afdeling A waren **Jossy van der Biest** en **Manuel Botelho** de beste kandidaten met een gemiddelde van ruim 7. Op de afdeling C kwam deze eer toe aan **Pablo Walter** met een gemiddelde van 7½.

Bij de daarop volgende uitreiking van de cijferlijsten werd door de gecommitteerde dr H. G. Hermans aan **Theo Grob** de prijs uitgereikt voor de beste examenresultaten in Nederlands. Aan **Silvio Jonis** werd de prijs van de Alliance Française uitgereikt voor het beste examen in de Franse taal. De vice-voorzitter van de Alliance Française drs C. Remijn, bracht hierbij naar voren, dat hij de prijs met des te meer genoegen aan deze kandidaat uitreikte, omdat hij wist, dat Silvio van plan is zijn studies in deze taal in Nederland voort te zetten.

In zijn inleidend woord had de direkteur reeds speciaal zijn dank geuit aan ds Steenstra, die, gezien zijn vertrek naar Nederland, dit jaar voor het laatst als gecommitteerde bij de examens aanwezig was.

In de toespraak, die ds Steenstra daarna hield tot de geslaagden, bracht hij, na een woord van felicitatie, in enkele vergelijkingen naar voren, dat zij, nu ze aan het begin van hun maatschappelijk leven staan, de waarden, die zij tijdens hun schooltijd hebben leren kennen en waarderen, in ere moeten houden en moeten cultiveren. In de maatschappij is het voor iedereen prettig in kontakt te komen met mensen, die een goede invloed op hun omgeving.

Tot slot sprak ds Steenstra zijn waardering uit voor de wijze waarop de direkteur en de leraren in de loop van het bestaan van het Radul-

Vervolg op pag. 6

Bij een afscheid

Vandaag zal onze hoofdredacteur Adriaan Jansen voor het laatst onze krant redigeren. Morgen zullen anderen zijn taak overnemen en dan resten hem nog slechts enkele dagen om afscheid te nemen van Curaçao en van de vele goede vrienden, die hij zich in zijn werk maakte. Ongaarne gaat Jansen heen. Ongaarne zien wij hem ook vertrekken. De omstandigheden dwingen tot zijn heengaan.

In de vijf en half jaar van zijn hoofdredacteurschap heeft de heer Jansen zich een kundig journalist getoond, die onder voortdurend moeilijke omstandigheden iedere dag opnieuw een krant toverde. Temidden van de vele routinebezigheden, die eigenlijk aan zijn taak vreemd behoorden te zijn en hem in een tredmolen deden lopen, behield hij zijn artistieke zwier en het resultaat was immer een met grote zorg opgemaakte krant, die noodde tot lezen. Hij gaf het nieuws sierlijk en smaakvol en tekende daarmede zijn persoonlijkheid.

Steeds hebben wij het betreurd, dat de heer Jansen zo gebonden was aan het dagelijkse routinewerk, waardoor hem te weinig tijd overbleef voor de uitoefening van zijn eigenlijke taak: het schrijven van artikelen ter leiding en lering.

Onze gemeenschap kan weten hoe te betreuren dit was, indien zij zijn artikelen las, die helaas te weinig in aantal en noodgedwongen voornamelijk de politiek betroffen.

Kon men in het uiterlijk van de krant ook het uiterlijk van de heer Jansen onderkennen dan gaat dit zeker op voor zijn innerlijk, dat zich uitsprak in de wijze, waarop hij zijn artikelen schreef: Wijs en zachtmoedig.

De patroon der katholieke journalisten is de H. Franciskus van Sales, die om zijn wijsheid tot kerkleraar werd verheven en om zijn zachtmoedigheid de eer der altaren werd waardig gekeurd. Aan deze H. Patroon moet de heer Jansen zich wel bij voortduring spiegelen, want de kenmerken van zijn artikelen zijn wijsheid en zachtmoedigheid.

Niet in hoogmoed gezeten als de macamba, die het altijd maar beter weet, maar met volledig begrip voor andere zeden, gewoonten en klimaat oefende hij als verdediger en verbreider van de onvervanderlijke waarheid in zachtmoedigheid kritiek en prees daar waar er te prijzen viel.

Zij, die het niet eens waren met zijn oordeel, konden het immer eens zijn met de wijze, waarop hij zijn oordeel gaf. Hij keerde de problemen talloze malen om en om, zag ze in de omstandigheden van plaats en tijd en gaf dan zijn mening: wijs en zachtmoedig. Nimmer minachtend en uit de hoogte. Hij spoot geen waarheden met venijn noch onwaarheden in confituren. Hij zocht het goede bij allen en moest hij het kwade laken dan deed hij dit met schroom. Om te helen, niet om te pijnigen.

Het is te betreuren, dat hoofdredacteur Jansen zijn voor deze gemeenschap zo bij uitstek goede talenten niet meer heeft kunnen gebruiken. Het kleine routinewerk ontnam hem de tijd daarvoor. Meer nog is het te betreuren, dat hij de Amigoe voorgoed gaat verlaten. Moge de geest, waarmede hij zijn taak vervulde, vaardig worden over degenen, die Curaçao moeten leiden, vooral ook over degenen, die een journalistieke taak vervullen.

Het heeft weinig zin in een jonge, gevoelige gemeenschap als een wildeman rond te springen en maar slagen uit te delen. Het wekt slechts wrok en haat. Alleen liefdevolle kritiek, die opbouwend te werk gaat, heeft zin en treft doel.

Het is Jansens grote verdienste, dat hij dit ten volle heeft begrepen. Wij zijn hem daar dankbaar voor en ook de gemeenschap moet hem daarvoor dankbaar zijn.

Jansen kwam op Curaçao om in zijn schoon beroep te werken voor het welzijn van de Antilliaanse eilanden. Hij slaagde daarin door zijn kundigheid en wijze menselijkheid. Daarom zien wij hem node vertrekken.

Moge het hem welgaan.

J. Hart,
directeur.

Heden legt de heer Ad. Jansen het hoofdredacteurschap van de „Amigoe di Curaçao" neer. Hij vertrekt op 6 juli a.s. met de „Oranje Nassau" naar Nederland, waar hij een journalistieke functie zal gaan bekleden bij de N. V. Drukkerij De Spaarnestad.

Als opvolger van de heer Jansen is aangezocht de Heer F. Oudejans, werkzaam bij de redactie van „De Volkskrant". De benoeming heeft echter nog niet plaats gevonden daar het wachten is op toelating van gouvernementswege.

Voorlopig zal ter Redactie van de „Amigoe di Curaçao" een tijdelijke voorziening getroffen worden.

De Directie.

★★★ Ontmoeting van mens tot mens is nodig

Toen wij ruim vijf jaar geleden voor het eerst voet op Antilliaanse bodem zetten schreven wij op deze zelfde plaats, dat wij als nieuwgekomene en nog outsider in een samenleving, die in velerlei opzicht wezenlijk verschilt van de Europese, er wel voor zouden passen ons al aanstonds met de problemen dezer eilanden te gaan bemoeien.

Nu wij op het punt staan de Antillen vaarwel te zeggen, omdat de ons opgedragen taak ten einde is, kunnen wij erkennen, dat wij van onze handelwijze indertijd geen spijt hebben gehad.

In de jaren, dat wij opgenomen zijn geweest in een gemeenschap, die zowel om zijn rijkgeschakeerd kosmopolitisch karakter als om de wijze, waarop deze zijn staatkundige zelfstandigheid verwierf, een unieke plaats in de wereld inneemt, is het ons van lieverlede duidelijk geworden hoe moeilijk het is als buitenstaander met kennis van zaken over dit volk en dit land te oordelen. Wij begrijpen nu na vijf jaar wel hoe het mogelijk was, dat de Antillianen ondanks het feit, dat zij eeuwen lang met de Hollanders samenwoonden, toch in veel opzichten zo on-Nederlands in heel hun dun en laten zijn gebleven. En wij zien nu ook wel in waarom ondanks autonomie en koninklijk bezoek en Nederlandse bijstand op velerlei gebied, er toch altijd iets blijft wringen tussen de mensen op deze eilanden en hen wier wieg aan de andere zijde van de oceaan stond.

Het is omdat op deze eilanden zo uiterst zelden tussen Antillianen en Europese Nederlanders een werkelijke ontmoeting van mens tot mens heeft plaats gevonden.

De Hollander kan zaken doen, afspraken maken, cultuur uitwisselen en zelfs het beste van zijn bezit wegschenken zonder daarbij zijn gevoel ook maar in het minst te laten meespreken. Hij kan op zijn manier wel hartelijk zijn, maar hij heeft het land aan abrazo's en in superlatieven vervatte vriendschapsuitingen. Hij is vriendelijk en wenst zijn evenmens alle goede dingen ter wereld toe, maar hij krijgt het klaar om daarbij geen spier van zijn gezicht te vertrekken. Met tranen is hij spaarzaam, omdat tranen zijn ontroering verraden, en het kost hem vaak moeite te bekennen, dat hij van iets onder de indruk is.

Bij de Antilliaan speelt het sentiment een veel grotere rol. Als hij met iemand spreekt, is hij geneigd zich minder te bekommeren om datgene wat gezegd wordt als om de wijze, waarop het gezegd wordt. Niet de kracht van de redenatie boeit hem in de eerste plaats, doch de warmte van de stem, die de redenatie uitspreekt.

Welnu, als wij iets in de jaren van ons verblijf op deze eilanden wel bijzonder goed doorgekregen hebben, dan is het dat deze tegenstelling van menselijk denken en voelen bestaat.

En wat wij nu geloven is, dat veel van de bestaande wrijvingen en onaangenaamheden tot dit zeer grote verschil van volksaard zijn terug te brengen. Men begrijpe ons goed, die verschillen in opvatting vooral op staatkundig gebied zouden er toch wel geweest zijn, maar lang niet in die mate, dat is zeker.

De Wit moet ons hetgeen wij thans gaan zeggen niet kwalijk nemen. Hij heeft veel waars geschreven en wij zijn ervan overtuigd, dat hij zijn best gedaan heeft het algemeen belang naar zijn vermogen te dienen. Maar er is één ding wat wij altijd jammer in zijn artikelen gevonden hebben en dat is de naar onze mening vaakonnodig misprijzende en ridiculiserende manier, waarop hij hen, die naar zijn opvatting de Antilliaanse zaak niet goed behartigden, aanviel. Men moet er van uitgaan, dat het eigenlijk psychologisch helemaal niet juist is, dat Hollandse journalisten in een land, dat gisteren nog een Nederlandse kolonie was, zich bemoeien met de interne aangelegenheden in dit land en het doen en laten van hen, die dit land besturen. Maar gegeven nu eenmaal het feit, dat die Nederlandse journalisten er zijn en Antilliaanse nog niet in die mate gereed staan om deze belangrijke arbeid van hen over te nemen, moet er toch rekening gehouden worden met het alleszins menselijke gevoel van wrevel bij de Antilliaan, wanneer een Nederlandse journalist — en dan nog wel een beetje uit de hoogte — hem de les leest. Men kan veel zeggen in de Nederlandse Antillen, doch men moet de mensen in hun wezen laten en zelfs de schijn vermijden, dat men iets tegen de Antillen als zodanig zou hebben.

Toen Van der Meer De Wit ging aanpakken (en dit helemaal verkeerd deed, daar zijn we het wel over eens!), kwamen daaruit allerlei onaangenaamheden voort, die niet alleen de zo broodnodige goede verstandhouding tussen de Rijksdelen ernstig schaadden, doch ook de arbeid in het belang van het jonge land zelf stagneerden. Wat al boze woorden zouden onuitgesproken zijn gebleven en wat al kwade gedachten nimmer in een Antilliaans brein opgekomen, wanneer de beruchte uitzettingsaffaire er niet geweest was! Waarmee wij maar willen zeggen, dat het allemaal veel meer een kwestie van gevoel en prestige is, dan dat er van een werkelijke, beredeneerde en stelselmatig doorgevoerde poging tot verwijdering tussen de beide Rijksdelen sprake zou zijn. Men zal ons tegenwerpen, dat bepaalde elementen in de Antilliaanse samenleving altijd al gestreefd hebben naar een vermindering van de bemoeienis der Rijksregering met Antilliaanse zaken en thans hun kans schoon zien om op een wijziging van het Statuut in de door hen bedoelde zin aan te sturen. Goed, maar deze mensen zouden naar onze stellige overtuiging nimmer zo ver zijn gegaan, wanneer de omstandigheden men daartoe niet hadden uitgenodigd.

Indien er een werkelijke „ontmoeting" was geweest als die, welke wij boven bedoelden, zou er voor deze mensen veel en veel minder reden geweest zijn het Statuut reeds thans, nu men nog nauwelijks kan bekijken hoe het functioneert, op de helling te zetten.

Staat het er voor het jonge Koninkrijk dan zo hopeloos voor? Neen, dat vinden wij helemaal niet. Integendeel, dit Koninkrijk is zo iets unieks en van een constructie, die van zoveel staatkundig vakmanschap getuigt, dat geen land zijn deelgenootschap daaraan kan opzeggen zonder zichzelf zeer ernstige en onherstelbare schade toe te brengen. Het Statuut is een zeer perfekt stuk werk, daar ligt het niet aan. Maar het moet — zoals reeds zo vaak gezegd is — „levende werkelijkheid" worden. En dat geschiedt naar onze vaste overtuiging eerst pas goed wanneer Hollanders en Antilianen in staat zullen zijn een werkelijke „ontmoeting" te hebben, niet alleen met nuchtere zakelijke woorden over nuchtere zakelijke dingen, maar ook in een gesprek, waarin iets doorklinkt van begrip, van waardering en van een verlangen om elkanders werkelijke broeder te zijn.

Er staan nu verkiezingen voor de deur. Ze zijn belangrijk en Anlianen staan hierin tegenover Antillianen, in hun politieke strijd, bijgestaan door de op deze eilanden wonende Rijksgenoten uit Nederland en Suriname. Maar hoe deze verkiezingen ook aflopen, niet de Nederlanders of de Surinamers, maar de Antillianen zelf zullen hun land moeten besturen. En als zij het verkeerd besturen, dan zullen zij zelf de gevolgen daarvan aan den lijve ondervinden. Niet de Nederlanders of de Surinamers, maar de Antillianen.

Eén ding is zeker. Dit land is te klein en te afhankelijk om zich gevaarlijke politieke experimenten te kunnen veroorloven. Alles wijst er op, dat de Antillen ondanks de thans nog heersende welvaart een tijd tegemoet gaan, waarin het volk zware offers zal moeten brengen voor het behoud van een redelijk welvaartspeil. De snelle groei van de bevolking betekent een veel ernstiger dreiging voor het geluk dezer eilanden dan velen vermoeden. Daarbij staat de olie-industrie op het punt haar produktie met spectaculaire cijfers te verminderen, terwijl automatisering en verdere mechanisatie de arbeidsmarkt opnieuw ongunstig zullen beinvloeden. Bovendien blijft het niet weg te redeneren feit, dat het met of zonder de olie-industrie in Nederlandse Antillen nog steeds alles of niets betekent, hoe verdienstelijk men ook tracht de economische basis dezer eilanden op allerlei wijzen te verbreden. Hoe groter de verdeeldheid op deze zes kleine eilanden zal zijn, hoe sneller het peil van de welvaart zal dalen en hoe onbehagelijker het zal worden voor hen, die daar wonen. Eenheid maakt macht. Grotere landen dan de Nederlandse Antillen zijn door verdeeldheid ten onder gegaan, hoeveel eerder dus kleine gemeenschappen, die nog in de staatkundige kinderschoenen staan en economisch veel te weinig uitwijk mogelijkheden bezitten om aan een onverhoopte economische inzinking het hoofd te kunnen bieden.

Met de wens, dat de Nederlandse Antillen in eenheid van wil en streven hun ideaal van jonge natie zullen mogen verwezenlijken, besluiten wij de journalistieke taak, die wij vijf jaar geleden met graagte op ons namen.

A. G. Jansen

De heer S. J. SMIT voor dienstreis naar Nederland

Willemstad. — De heer S. J. Smit, inspecteur voor de scheepvaart in tijdelijke dienst alhier, is door de regering opgedragen, ingaande 8 juli 1958, een dienstreis van ongeveer twee weken naar Nederland te maken teneinde aldaar een algemene bespreking te voeren met de inspecteur generaal voor de scheepvaart en na te gaan welke maatregelen in Nederland zijn genomen tegen verontreiniging van zeewater (speciaal havens en walinrichtingen) door olie.

I.A.A. deelt „Award of merit" uit aan SPRITZER en FUHRMAN

Willemstad. — De International Advertising Association hield zaterdagmiddag haar maandelijkse lunch in de Stuyvesantroom van hotel Curaçao Intercontinental. Deze lunch had echter een zeer bijzonder karakter. Er werd namelijk voor het eerst een zg. „award of merit" uitgereikt en wel aan de bekende juweliersfirma Spritzer & Fuhrmann voor haar baanbrekend werk op het gebied van de etalageverzorging.

De voorzitter van de I.A.A., de heer R. J. Dovale, gaf eerst een uiteenzetting over de doelstellingen van deze vereniging en haar werkwijze. Hij wees op de diverse voordelen, die het lidmaatschap van deze internationale organisatie kan hebben voor instellingen of personen, die met het advertentie-bedrijf te maken hebben.

Zowel de adverteerders als de kranten, radiostations en advertentiebureau's kunnen lid zijn van de I.A.A. Het is het streven van deze internationale organisatie om tot één zo groot mogelijke samenwerking te komen tussen allen, die belang hebben bij degelijke en succesvolle advertentie-campagnes. Verschillende Curaçaose zakenlieden, zowel grote als kleine adverteerders, hebben hier de belangrijkheid van ingezien en zij hebben dan ook de Curaçaose afdeling van de I.A.A. gevormd.

In enige welgekozen woorden schilderde de heer Dovale de verdiensten van de firma Spritzer & Fuhrmann. Hij wees er vooral op, dat juist deze afdeling van het advertentie-bedrijf het eerst aan bod kwam, omdat er op Curaçao in het algemeen zo weinig werk wordt gemaakt van etalageverzorging.

De heer B. Levison bedankte namens Spritzer & Fuhrmann voor de verleende onderscheiding. Mevr. Lang, de ontwerpster van de bekroonde etalages, mocht het desbetreffende perkamenten rol in ontvangst nemen.

De I.A.A. stelt zich voor om de drie maanden een etalagewestdrijd te houden voor alle zaken, die daaraan wensen deel te nemen.

Het moment waarop de heer Dovale de perkamenten rol aan mevr. Lang overhandigt.

JONGE WACHT vierde gisteren zijn 20-jarig bestaan

Plechtig Lof, mars door de stad en feestavond

Willemstad. — Als hier op Curaçao een beweging haar twintigste verjaardag mag vieren, is er voldoende reden tot feestvreugde, zeker wanneer het een jeugdbeweging betreft, die zich uitsluitend richt tot jongens van 11 tot [illegible] jaar, een leeftijd, waarop de meesten maar moeilijk vatbaar zijn voor [illegible]ing.

Dat De Jonge Wacht in staat is om deze jeugd te binden en te boeien, werd zondagmiddag bewezen, toen de kerk van Pietermaai zich vulde met ongeveer 400 geuniformeerde Jonge Wachters. Het plechtig Lof van dankbaarheid, door de jongens zelf met veel enthousiasme gezongen, werd opgedragen door de Diocesaan Aalmoezenier pater van Lankveld, terwijl de feestpredikatie gehouden werd door pastoor van der Looy. In een gloedvolle bezielende preek ging pastoor van der Looy uit van een gelukstelegram van onze Bisschop die wegens een Vormplechtigheid elders tot zijn spijt niet aanwezig kon zijn. Het telegram door de predikant voorgelezen namens de Bisschop luidde:

„Wees het leger van jonge Curaçaoënaars die Christus en Zijn Kerk steeds trouw zullen blijven en bij de katholieke mannen van ons Bisdom een hernieuwde Christelijke geest zullen brengen".

Hiervan uitgaande prees pastoor van der Looy de vooruitziende blik van hen, die deze jeugdbeweging hebben opgezet ondanks de kritiek van vele pessimisten, die vonden dat er van alles geprobeerd was en dat onze mannelijke jeugd onmogelijk te organiseren was. Twintig jaar Jonge Wacht heeft die pessimisten in het ongelijk gesteld en thans kunnen wij in onze parochies, in het gezins — en gemeenschapsleven wijzen op vele zichtbare resultaten. De taak van De Jonge Wacht is alle jongens van goede wil bij elkaar te brengen en een leger te vormen van jonge Curaçaoënaars, die Christus en de Kerk trouw blijven, verdedigen in alle milieu's van deze gemeenschap en diezelfde gemeenschap met een vernieuwde christelijke geest bezielen. Deze jeugdbeweging met zo veel trouwe leden, die zich momenteel snel uitbreidt, geeft ons moed en hoop voor de toekomst.... Aldus de predikant, die zijn gehoor van het begin tot het eind wist te boeien.

Na het lof werden de Jonge wachters drie aan drie opgesteld en voorafgegaan door de drumband weer uitgebreid met een aantal mooie bazuinen, had er een mars plaats door Pietermaai en Otrobanda onder veel belangstelling van jong en oud, die hun enthousiasme voor een dergelijke manifestatie van organisatie en discipline duidelijk lieten blijken.

Na een rondgang door de tuin van het ziekenhuis, werd de mars besloten op de binnenplaats van het St. Thomascollege. Daarna had er een tractatie plaats op krentenbollen en een koele dronk met tot besluit van deze feestdag een filmavond die de jongens weer alle vermoeienissen deed vergeten.

De leiding van De Jonge Wacht mag zeer zeker met voldoening terugzien op deze geslaagde dag, en wij zijn ervan overtuigd, dat de leiders van deze jeugdbeweging en ook de gemeenschap van Curaçao wat deze jeugd betreft haar verwachtingen voor de toekomst hoog mag stellen.

Gisteren vierde de Curaçaose Jong Wacht zijn 20-jarig bestaan. De foto toont een gedeelte van de jongens en hun leiders voor de kerk van Pietermaai, waar de feestelijkheden met een Plechtig Lof worden geopend.

West-End:
„Sweet smell of Success" om 7 en 9 uur n.m.

Cinelandia:
„El Jinete sin cabeza" om 7 en 9 uur n.m.

Roxy:
„Des teufels general" om 7 en 9 uur n.m.

Caribe:
„Day of triumph" om 8 uur n.m.

Basketball Nieuws.
Morgenavond om 19.30 uur Zeemacht — H. D. S. en om 20.30 uur Lightning — S.D.L.. Beide wedstrijden worden in het J.P.F. Sportpark gespeeld.

Wit Gele Kruis:
Kantoor: tel: 23773
Zuster Caprino. tel: 23526.
Zuster Veeris tel: 35747

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN
C.P.I.M.

Telegram Afdeling:
Van 7.00 — 23.30 tel: 2307
Van 23.30 — 7.00 J. H. Dee
b. g. g. tel: 2400
B.g.g. tel: 2400

Personeel Afdeling:
J. van Wijck Troepiaalweg 18 J.D. tel: 4222
B. g. g. nad. inl. tel: 2400

Materialen Dienst.
H. C. Engelsman tel: 4504

C.S.M.

Rederij:
W. Punt. tel 2580

Scheepsagentschap
Van 7.30 — 12.00 en 13.00 — 18.00
Kantoor tel: 2458—2551
Van 19.00 — 23.00 en 8.00 — 8.00
W. Punt tel: 2580

Dok Afdeling;
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276/2098; van 1.00 — 07.30 A. de Kater tel: 2096

Economisch herstel in Ver. Staten niet voor eind 1958 verwacht

Investeringen bedrijfsleven in 1958 lager geraamd

(Bijzondere correspondentie)

De economische deskundigen in Amerika zijn het er in het algemeen wel over eens, dat de recessie haar dieptepunt heeft bereikt, alhoewel er ook wel meningen te beluisteren zijn, die hier van afwijken. Wat de verdere ontwikkeling aangaat, is uiteraard nog geen duidelijk beeld te vormen, alhoewel men het over het algemeen er wel over eens is, dat een spoedig en omvangrijk herstel van de economische activiteit niet te verwachten valt. Men stelt het zich ongeveer zo voor dat de economische activiteit nog enige maanden ongeveer op het huidige peil zal blijven. Eerst tegen de herfst van dit jaar zou men dan een duidelijke opleving mogen verwachten. Het is vanzelfsprekend, dat een zekere stabilisering, dus geen verdere daling, van de economische activiteit op zich nog niet inhoudt, dat er nu onmiddellijk automatisch een krachtig herstel moet optreden. Wel is de mogelijkheid van een opleving aanwezig, maar of het ook gebeurt hangt af van het denken en doen van miljoenen Amerikanen, van werkgevers en werknemers, van consumenten en van de overheid. Als zij vertrouwen aan de dag leggen in de toekomst van Amerika, zal dit een belangrijke psychologische basis zijn voor het herstel van de economie. In bepaalde gezaghebbende kringen is men echter van mening, dat zelfs al ziet men de toekomst optimistisch in, de werkloosheid in de komende winter altijd nog wel zo'n 5 à 5½ miljoen personen zal omvatten. Als men van wat minder optimistische vooropstellingen uitgaat dan zou men de werkloosheid in het eerste kwartaal 1959 zelfs op ongeveer 7 miljoen moeten schatten.

Inflatieprobleem nog steeds aanwezig

Men moet er namelijk rekening mee houden dat de stimulans die er uitgaat van de hogere bestedingen door de overheid geheel of gedeeltelijk ongedaan zal worden gemaakt door de dalende investeringen van het bedrijfsleven. Men houdt er dan ook rekening mee dat eerst omstreeks het midden van 1959 weer zoiets als een full-employment zal gaan ontstaan, welke toestand echter niet volledig zou zijn dan laat in 1960. Men acht het in ieder geval niet reëel ervan uit te gaan, dat voor het vierde kwartaal van 1958 de totale vraag en dus de totale produktie een herstel van enige omvang te zien zal geven.

Als voornaamste oorzaak van de huidige economische recessie ziet men namelijk de scherpe daling van de investeringen voor expansie, de daarna begonnen liquidering van de voorraden, de daling van de bestedbare inkomens en de daaruit voortvloeiende daling van het verbruik vooral wat betreft de zgn duurzame goederen.

De mogelijkheid van de stimulans van de hogere overheidsbestedingen in bepaalde mate ongedaan wordt gemaakt wordt door de ramingen van de investeringen in 1958 onderstreept. Deze raming die men voor het lopende jaar had opgesteld heeft men op grond van de thans bestaande plannen bij het bedrijfsleven naar beneden moeten herzien. Dit jaar zou volgens de nieuwe raming het bedrijfsleven 30,7 miljard dollar besteden aan nieuwe kapitaalsinvesteringen, tegen 37 miljard in 1957, een daling van 17 pct., en tegen een eerste raming voor 1958 van 32 miljard dollar.

Toch is er in zekere zin nog een hoopgevende ontwikkeling mogelijk n.l. alhoewel de daling van de investeringen groter is dan verwacht, neemt men aan dat een verdere daling toch niet veel meer om het lijf kan hebben; als de daling van de investeringen dus nu minder sterk zal worden, dan kan een dergelijke daling meer dan goed gemaakt worden door de toenemende overheidsbestedingen, zodat dus globaal gezien de economische activiteit geleidelijk zou kunnen gaan toenemen. Men zal hierbij echter niet mogen vergeten dat de gerealiseerde investeringen in 1958 beslissend zullen zijn en die kunnen nog wel lager (ook hoger) liggen dan de huidige raming.

De werkloosheid in mei j.l. is meer dan seizoenmatig gedaald en dat is voor de eerste keer sinds de recessie begon het geval. De daling beliep 216.000 personen tot 4.907.000 of 7,2 pct. van het totaal aantal arbeidskrachten in Amerika tegen 7½ pct. in april. Ook de stijging van de werkgelegenheid was meer dan gebruikelijk voor de maand mei en bedroeg 1.154.000 personen tot 64.061.000.

Hoewel deze globale cijfers dus gunstig zijn, moet men niet vergeten, dat deze toeneming van de werkgelegenheid en afneming van de werkloosheid vooral zijn oorzaak vindt in de grotere werkgelegenheid in de landbouw en bij de dienstverlening, terwijl ook in de bouwnijverheid door haar stijgende activiteit meer mensen aan de slag zijn. De werkgelegenheid in de zo belangrijke industrie echter, die het meest van de recessie te lijden heeft gehad, vertoonde nog een verdere daling in mei, een daling (met 29.000 mensen) die zelfs groter was dan gebruikelijk voor deze maand, maar die toch ook weer minder sterk was dan in de voorafgaande maanden.

De daling van de werkgelegenheid in de industrie is voor sommige deskundigen, en hier heeft men dus een afwijkende mening, direct een aanwijzing dat de recessie haar dieptepunt nog niet bereikt heeft.

Men verwacht overigens dat de werkloosheid in juni een sterke stijging te zien zal geven onder invloed van het feit, dat vele afgestudeerden van middelbare en hoge scholen op de arbeidsmarkt zullen komen.

Verheugend lijkt net dat in de staalindustrie een zekere opleving valt waar te nemen. In de week eindigende 31 mei bedroeg de produktie 58,1 pct. van de capaciteit en in de week per 7 juni 60,8 pct.; eind juni wordt een produktie van 65 pct. verwacht. Het dieptepunt van de staalproduktie is geweest 47 à 48 pct. van de capaciteit. Men vraagt zich nu echter af wat bij deze gunstigere ontwikkeling de rol is van de verwachtingen, dat per 1 juli a.s. een verhoging van de staalprijs plaats zal vinden, speien. De lonen in de staalindustrie zullen n.l. volgens het huidige arbeidscontract per 1 juli een stijging ondergaan, die zodanig is, dat ze door vele staalindustrieën zonder prijsstijging niet opgevangen kan worden. En dat zullen de nieuwe loonsverhogingen wellicht nog verdere loonstijgingen met zich brengen. Het is dus mogelijk dat de grotere vraag naar staal slechts van tijdelijke aard is en dat de eventuele prijsstijging de vraag en de produktie doet afnemen.

Wat de ontwikkeling van de prijzen betreft valt nog op te merken dat door een nieuwe stijging van de voedselprijzen het consumptieprijsindex door in lichte stijging in april j.l. op een nieuw hoogtepunt is gekomen. Toch is men wel van mening dat het indexcijfer thans zijn hoogste punt heeft bereikt en zich op het huidige niveau zal handhaven of zelfs licht zal gaan dalen.

De stijging van de kosten van levensonderhoud tijdens de huidige recessie heeft de economische toestand ongetwijfeld gecompliceerder gemaakt. President Eisenhower heeft onlangs nog gezegd, dat het inflatieprobleem een van de redenen is dat men de huidige recessie met zoveel omzichtigheid behandelt. De president drong nog eens aan bij werkgevers en werknemers zich in het algemeen belang beperkingen op te leggen inzake de lonen en prijzen, die men zoveel mogelijk in hand moet trachten te houden.

Eisenhower is de mening toegedaan, dat men het ergste deel van de recessie achter de rug heeft, maar een voorspelling over een aanstaand herstel noemde hij op grond van de beschikbare gegevens niet verantwoord.

Met deze beide gegevens in de hand n.l. het latent aanwezige inflatieprobleem en de recessie verliest aan kracht is men tot overeenstemming kunnen komen over de belastingpolitiek. De leiders van de Democraten en de regering hebben besloten voorlopig nog geen belastingverlaging door te voeren. Men is het er zelfs over eens geworden dat de automatische verlaging van o.m. de vennootschapsbelasting, die per 1 juli a.s. zou ingaan, nog een jaar moet worden opgeschort.

Toch heeft de president wel duidelijk laten blijken, dat indien de economische toestand dit alsnog nodig zou hebben, hij niet zal aarzelen krachtig in te grijpen (ook via belastingverlaging), maar men is blijkbaar de mening toegedaan dat zulks thans nog niet nodig is.

GEMENGD NIEUWS

New Dehli. — De posterijen van India hebben drie speciale postzegels uitgegeven, die het honderdjarig bestaan van de universiteiten van Bombay, Calcutta en Madras tot onderwerp hebben. De postzegels dragen afbeeldingen van de drie jubilerende universiteiten.

—:—

Oostende. — Oostende zal in 1961 over een Helihaven beschikken. Dit is tijdens besprekingen tussen het gemeentebestuur en de Sabena besloten.

—:—

Stockholm. — De in Finland geboren componist en dirigent prof. Armas Jaernefielt is in Stockholm overleden na een korte ziekte. Hij is 89 jaar geworden.

—:—

Kokstad. — Een blanke boer en een Afrikaanse medicijnman zijn j.l. te Kokstad, in de Kaapprovincie, ter dood veroordeeld wegens moord op een Afrikaanse vrouw.

De gehuwde boer had buitenechtelijke kinderen gekregen bij een Afrikaanse vrouw, wier schoonmoeder hem om geld vroeg. Om van laatstgenoemde bevrijd te worden, had hij de hulp ingeroepen van de medicijnman, waarop de twee mannen de vrouw vermoordden.

Meubelen, kaarten, platen en andere reklame-artikelen van het Duitse fascisme uit de laatste wereldoorlog, die zijn blijven hangen op de Duitse ambassade te Parijs, zijn bij opbod verkocht. Foto: de bekende adelaar en een groot medaillon met een portret van Hitler, vervaardigd door de beeldhouwer Arno Brecker, worden aan de kopers getoond.

Minister Maurice Couve de Murville:

Er moet verandering komen in uitvoering van Franse buitenlandse beleid

Er bestaat voor Frankrijk geen behoefte zich in bewapeningswedloop te storten

Parijs. — „Toen de regering van generaal De Gaulle zich met de zorg van de staat belastte, schenen sommigen te vrezen en anderen te hopen, dat de koers van ons buitenlandse beleid ingrijpend zou worden veranderd.

Deze vrees noch dit vertrouwen beantwoordden aan het wezenlijke vraagstuk", aldus verklaarde de Franse minister van buitenlandse zaken, Maurice Couve de Murville, tijdens een lunch van Franse parlementaire redakteurs, waaraan hij als eregast aanzat.

De minister vervolgde met te zeggen, dat een verandering niet zozeer in de opvatting als in de uitvoering van het Franse buitenlandse beleid moet komen.

„Zowel op militair als op politiek gebied — aldus de Franse bewindsman — moeten wij een werkzaam aandeel hebben in de NAVO en tenvolle aan onze verantwoordelijkheden voldoen, hoewel voorshands en zolang de Algerijnse affaire duurt, onze militaire bijdrage noodgedwongen beperkt zal blijven".

„In Noord-Afrika, en hierbij denk ik vooral aan Tunesië en Marokko, moeten wij trachten zelf op eigen initiatief onze problemen met de regeringen te Tunis en te Rabat te regelen."

De minister verklaarde, dat drie faktoren de beslissende richtlijnen zijn geweest en blijven van de Franse buitenlandse politiek: 1) Frankrijk is een deel van West-Europa; 2) Frankrijk behoort tot de westerse wereld; en 3) Frankrijk heeft in Afrika belangen en verantwoordelijkheden, die van het allergrootste belang voor Frankrijk zijn.

Ten aanzien van een eventuele Topconferentie zeide Couve de Murville, dat Frankrijk altijd hetzelfde standpunt heeft ingenomen en dat het graag heeft, dat een dergelijke conferentie plaats vindt, indien de geringste kans bestaat op een positief resultaat. Hij voegde hieraan toe, dat Frankrijk niet van plan is in dit opzicht het initiatief te nemen.

Wat tenslotte de vervaardiging van een atoombom door Frankrijk betreft, verklaarde de bewindsman: „Wij zijn voor een waarachtige ontwapening en contrôle en voor de vernietiging der atoomvoorraden en wij hebben geen enkele behoefte om ons in een kernbewapeningswedloop te storten, indien inzake de ontwapening een overeenkomst wordt bereikt.

Als er geen overeenkomst is, bestaat er geen reden, waarom Frankrijk zou afzien van het vervaardigen op het bezit van deze wapens."

Betreffende de Libanese kwestie merkte Couve de Murville op, dat de zaak nu in handen is van de Verenigde Naties en dat het moeilijk is een oordeel uit te spreken alvorens de uitslag van de beraadslagingen van Hammarskjoeld te weten. In geval van een Engels-Amerikaanse interventie, aldus de minister, kan Frankrijk hieraan niet vreemd blijven.

Walgelijke goedkeuring door Radio Sofia van terechtstelling NAGY c.s.

Sofia. — „Voor de Judassen geen pardon, voor een hond een hondedood", zo heeft een commentator van Radio-Sofia in een uitzending van de Bulgaarse omroep op de terechtstellingen in Hongarije gereageerd.

In Londen zien waarnemers in de executies een terugkeer tot Stalinistische methoden, maar vooral ook een Russische waarschuwing aan Zuid-Slavie, een woordvoerder van het Britse ministerie van buitenlandse zaken kon niet zeggen of Engeland een stap bij de Verenigde Naties zal doen. Hij sprak voorts Hongaarse beschuldigingen tegen dat kolonel James Cowley, toentertijd Brits militair Attache in Boedapest, aan de militaire leiding van de Hongaarse opstand had deelgenomen.

De Amerikaanse senator Knowland vroeg in de senaat om uitstoting van Hongarije uit de Verenigde Naties. De Amerikaanse Verenigde Naties-gedelegeerde Cabot noemde de terechtstellingen „een schokkend voorbeeld van Russische communistisch onrecht".

ERIC DE NOORMAN — DE GROTE BESLISSING

7—40 Nieuwsgierig scharen allen zich om het houtvuur en het wordt stil als Cendrach met zachte stem begint: — Ik heb tijdens een vorige gelegenheid al eens verteld over het volk dat in een grijns verleden naar het groene Erin kwam en daar een rijk stichtte, menende het Land van Belofte gevonden te hebben. Volgens de sage was dit een land van melk en honing, van goud, edelstenen, zonneschijn, geluk, vrede en voorspoed. Doch toen de sinistere heerschappij van de Druiden de overhand kreeg, besefte een kleine schare eerlijke, moedige lieden, dat Erin het beloofde land niet zijn kon en zij vluchtten over zee, opnieuw op zoek naar dat „Land van Overvloed". Nimmer keerde zij terug en de legende raakte in vergetelheid. Tot een dapper, rechtschapen zeevaarder, Conall geheten, tijdens en visvangst door storm overvallen en uit de koers geslagen werd. Hij belandde in een dikke mist en toen deze wegtrok zag hij voor zich de kusten van een onbekend land. Helaas kon hij dit land niet bereiken, want zijn kleine boot was zwaar gehavend en onbestuurbaar en een sterke stroming dreef hem snel weer zeewaarts. Na vele lange dagen werd Conall op de kust van Erin geworpen, waar hij de Voorzichtigheid dankte voor zijn redding en dit merkwaardige avontuur. Want Conall herinnerde zich toen de legende van het „wondere land van geluk en tevredenheid", het mysterieuse onvindbare Land van Belofte en hij zag in zijn vreemde belevenis een vingerwijzing. Zo gordde Conall zich een zwaard om, rustte een boot uit en vertrok met een aantal getrouwen om te pogen het land aan het eind van de westelijke zee weer te vinden.

De oude scheepsbouwer zwijgt even en kijkt stil glimlachend naar de gespannen gezichten, welke naar hem opgeheven zijn. Dan zegt hij zacht en veelbetekenend: — Ook zij kwamen nooit weerom, vrienden, maar ik weet nu dat het Land van Overvloed bestaat, ergens ver over de kim van deze zee. Ik weet nu ook, dat Conall I) en zijn vrienden hun doel bereikt hebben. En de ongelukkige onbekende, die hier zojuist op de kust is aangespoeld moet een afstammeling van hen zijn.

I) „Zie: „Het Raadsel van Tuaim Mor".

Benevolente alleenheerser

(Van een bijzondere medewerker)

Het uitgangspunt, waar vandaan het aan de macht komen van generaal De Gaulle veelal wordt beoordeeld, is de voor de hand liggende ogenschijnlijke overeenkomst met de positie, die hij in 1944 en kort na de beëindiging van de Wereldoorlog in Frankrijk heeft ingenomen. Die ogenschijnlijkheid is inderdaad zo groot, dat zij het niet geringe gevaar oplevert het fundamentele verschil tussen de posities, die de generaal toen innam en thans inneemt, te camoufleren. Dit verschil in positie zegt nochtans alles, wanneer men een poging wil ondernemen tot het opstellen van een prognose.

In 1944 was de generaal de door zijn persoonlijke rol tijdens de oorlogsjaren en de omstandigheden aangewezen leider, achter wie de Franse natie zich kon verenigen. Frankrijk lag agoniserend terneer na een vreselijke oorlog, economisch en staatkundig ontredderd, het partijwezen ontwricht, een natie die na het wegtrekken van de Duitsers geen andere leider kende en bezat dan de man, die eerst in Londen, later in het reeds bevrijde Algiers de nimbus om zich heen had van de bevrijder en de verdediger van Frankrijks eer. De Gaulle kwam van buiten het metropolitane Frankrijk, waar zijn positie zich onder oorlogsomstandigheden had gevestigd. Hij verenigde het Franse volk in zijn diepste neergang tegen de gemeenschappelijke vijand van buiten en, nadat deze was verslagen, tegen de rechtstreekse gevolgen van de vernedering en de uitputting, het door deze vijand aangedaan. Het vertrouwen dat De Gaulle in die tijd genoot was een vertrouwen dat voortsproot uit positieve verering en gemeenschappelijkheid van wil, weliswaar in de eerste plaats ingegeven door het negatieve verzet tegen de vijand, maar na diens nederlaag getransformeerd in het verlangen om Frankrijk te herstellen. Hij had het vertrouwen van de breedste lagen van het volk, kwasi unaniem.

Vandaag is hij teruggekeerd in de macht als een Fransman met een groot verleden en het gezag dat daaraan pleegt te ontspruiten en bovendien dan nog omgeven van een mythe, die in de jaren van zijn volhardende zwijgzaamheid is ontstaan. Nochtans was De Gaulle in de jaren van zijn teruggetrokkenheid een ambteloos staatsburger geworden, die op een bepaald moment moest dingen naar de macht, die hij, ongetwijfeld niet voor zijn persoon, maar wel voor zijn Idee, begeerde. Hij verkoos niet er zich op revolutonaire wijze van meester te maken, maar hij verkoos een andere manier om aan zijn begeerte uitdrukking te geven: hij verklaarde zich bereid de macht te aanvaarden, indien het hem gevraagd zou worden, hetgeen in feite ook een vorm van sollicitatie is. Hij moest afwachten, hoe het antwoord op die sollicitatie zou uitvallen. Reeds deze omstandigheden zijn kenmerkend voor het enorme verschil tussen De Gaulle-1958 en De Gaulle-1944, die er eenvoudig was omdat hij tijdens de oorlogsjaren de sterkste was gebleken, de aangewezen leider.

Hij heeft antwoord gekregen op zijn sollicitatie, een positief antwoord weliswaar, als men het afmeet naar de stemmen die hij op zich verenigd heeft, maar nochtans een heel ander antwoord dan hij in zijn zelfbewustheid en ongetwijfeld zijn eigen mythe meer gelovend dan zij verdiende, verwacht moet hebben. Zijn eerste verklaring, die de sollicitatie bevatte, is koeltjes ontvangen en heeft volstrekt niet de brede weerklank gevonden die hij er zich van had voorgesteld. Hij was op dat moment niet de grote redder des vaderlands, op wie het volk altijd gewacht had. Verachter van het parlement en de politieke partijen als hij is, heeft deze autoritaire man altijd heel goed begrepen, dat de grote leider in de zin, zoals hij zich die voorstelt, wel verre van een dwingeland te zijn moet steunen op de liefde, de verering en het vertrouwen van het volk. Dit bleek slechts in geringe mate zijn deel te zijn, zo gering dat het in geen verhouding staat tot de aanspraak die hij er zelf blijkens zijn geschriften op maakt. Het Franse volk heeft zich van deze hele revolutie bijzonder weinig aangetrokken, hetgeen een naargeestig teken in een natie genoemd moet worden, nog verscherpt doordat ook niet de held van weleer het uit zijn wijd verbreide lethargie heeft kunnen wekken.

Is de sollicitatie op zichzelf reeds een teken geworden van de schade die de figuur van de generaal had opgelopen, de vorm waarin hij haar te voorschijn bracht, is een tweede symptoom geworden van zijn betrekkelijke zwakheid, doordat de generaal stilzwijgend steunde op de rebellie van het leger. Het is dan ook niet de in beweging gekomen volkswil, — deze onweerstaanbare macht, waarop hij had gerekend — die hem in de leiding van de staat heeft teruggebracht, maar een opstandige militaire junta, die met burgeroorlog en militaire dictatuur dreigde, indien De Gaulle niet in de macht werd geplaatst. Dit is gelukt. Het vermolmde en verziekte Franse parlementarisme heeft de vlag gestreken. De laatste parlementaire minister-president van de Vierde Republiek, de toch werkelijk van moed en doortastendheid niet gespeende Pflimlin, heeft de noodlottige rol moeten vervullen de macht over de Franse staat in handen te spelen van generaal De Gaulle, wat hij ook in werkelijkheid moge zijn.

Geen wonder: de gemeenschappelijke vijand, die het nu geldt te bestrijden, is geen vijand van buiten, maar een interne vijand. Hij huist in een aantal wezenseigenschappen van het Franse volk en hij heeft zich geuit in het abstracte intellectualisme der Fransen, dat geleid heeft tot een ongeneeslijke verdeeldheid, waartoe Frankrijk zich op staatkundig terrein in zijn grondwet de ideale voorwaarden had geschapen.

Overweegt men dit, dan blijkt eerst duidelijk hoe diepgaand het verschil is tussen De Gaulle van nu en De Gaulle van „les lendemains de la victoire". De Gaulle is niet de leider uit eigen kracht en de sympathie van het volk, omdat het volk juist krachtens het kwaad, dat de oorzaak der ellende is, deze sympathie niet kon opbrengen.

Hij is belast met verplichtingen jegens een rebellerend leger in de eerste plaats, waarop hij stilzwijgend gesteund heeft, maar ook nog jegens zovele andere groepen. De ultra-rechtse kolonialisten, die hoopten dat hij hun aspiraties zou bevredigen, de gematigden, die kennelijk hopen dat hij de oplossing zal volbrengen, die zij als juist erkend hadden, maar waartoe zij zich machteloos voelden.

Hij heeft ook water in zijn wijn moeten doen. Hij heeft moeten laten afdingen op de termijn van zijn alleenheerschappij en hij heeft tenslotte maar een half jaar gekregen. Geen vierhonderd stemmen hebben hem gesteund, maar hij heeft genoegen genomen met slechts 329. Hij is dan ook niet de leider, die ongenaakbaar ver boven de partijen uit troont, want hij heeft die macht gekregen van de partijen op een manier, die met de grondwet op gespannen voet staat, en de partijen hebben het recht hem weer naar huis te sturen. Hij heeft hun voormannen in zijn regering opgenomen en dat is verstandige tactiek, maar het is dan ook niet meer dan tactiek van een man, die rekening heeft te houden met andere instanties. Zij kunnen die voormannen dwingen de regering te verlaten en deze ernstig verzwakken, zoals de vakcentrales haar reeds verzwakt hebben door De Gaulle's uitnodiging om ook haar vertegenwoordigers in zijn regering aan te wijzen af te slaan.

Het is mogelijk en het is in zekere zin zelfs zeer te hopen, dat De Gaulle al die tegenheden te boven zal komen, doch het is duidelijk welk een onmenselijk zware taak het is zich zover te verheffen boven de bindingen, die hem beknellen. Als een mythisch idool naar voren gekomen, moet hij zich van alle mythische toedichtingen en de daarop gegronde aanspraken en verwachtingen bevrijden. Misschien houdt hij zich staande, juist op het spanningsveld, dat door al die tegenstrijdige verwachtingen ontstaat maar dan doet hij in wezen niet veel anders dan balanceren in een labiel evenwicht en kan zijn kracht nooit erg groot zijn. Men moet niet vergeten hoezeer De Gaulle een door het mythische gevoelige man is, en hoezeer zijn persoonlijke vermogens bepaald worden door een aantal zeer grote maar ook zeer beperkte eigenschappen, bij ontstentenis van een hele reeks andere capaciteiten, die in de leider van een moderne staat onontbeerlijk zijn.

De meest beslissende factor in de opbouw van zijn positie is de angst voor erger, de angst voor burgeroorlog. Dat maakt hem voor het moment sterk, maar het betekent tevens voor hem een des te zwaardere „liability", die het leger hem aandoet. In concreto de gevolgen van deze gegevenheid te voorspellen is niet mogelijk. De implicaties ervan zijn duidelijk te onderkennen. Ze inspireren tot ernstige beduchtheid voor de toekomst.

De Vijfde Republiek, die een democratische staat moet zijn, moet geboren worden uit het brein van een alleenheerser. In deze absurde contradictie is de grimmige ironie van Frankrijks positie getekend. Hij is een benevolente alleenheerser, die het beste voor heeft ten opzichte van de persoonlijke vrijheid en de daarop gegronde democratie, die hij wil herstellen door haar niet te beoefenen. Maar bestaan benevolente alleenheersers onder de verwoestende invloed van de macht, of moeten zij vroeg of laat ophouden benevolent te zijn, omdat het hun inzetting als alleenheerser is te blijven heersen? Ziet men het verkeerd, als men vreest, dat de Gaulle de mythische alleenheerser is, de rechtvaardige leider, van wie men droomt, maar die zich in de harde werkelijkheden onzer menselijkheid niet voordoet?

Ideëel denkende moet men hopen, dat het de Gaulle gegeven mag zijn een wezenlijk deel van de taak van de rechtvaardige leider te vervullen. Pragmatisch bezien durft men nauwelijks verwachten, dat die hoop meer is dan een nieuwe vorm van de waan, die ons mensen, altijd weer overvalt.

Roemeense communistische leiders geroyeerd

Wenen. — Volgens Radio-Boekarest zijn twee plaatsvervangende leden van het centrale comité der Roemeense communistische partij als lid van het comité geschrapt en uit de partij gestoten, omdat zij zich aan tegen de partij gerichte activiteit zouden hebben schuldig gemaakt en zich verzet zouden hebben tegen de staatsdiscipline. De betrokkenen zijn Constantin Doncea en Jakov Cotoveau.

Desertie in ADEN

Aden. — De bevelhebber van de strijdkrachten van de staat Lahedj in het protectoraat Aden en een aantal van zijn soldaten zijn gedeserteerd met medeneming van vrachtauto's, wapens munitie en een aanzienlijk bedrag aan geld, aldus is donderdag officieel te Aden bekendgemaakt.

Lahedj krijgt jaarlijks een som uit de Britse schatkist voor zijn leger, dat verantwoordelijk is voor de binnenlandse veiligheid van de staat.

De oogarts brengt een bezoek aan Saba

Je kunt zien dat de oogdokter er geweest is. Dat is een plechtigheid, die we elk jaar opnieuw beleven. Een populair man moet dat wel zijn want wie neemt die gelegenheid al niet waar om hem te consulteren. De laatste maal was het zo druk (op Saba) dat hij op de ochtend van zijn vertrek nog de nasleep van hele drommen had af te werken.

In elk geval zou men het niet gehoord hebben dat de oogdokter een kortstondig bezoek gebracht had, toch kan men dat enige zondagen daarna in de kerk zien. Ineens ziet men brilledragers opduiken, die men van te voren altijd brilloos gekend heeft. Het meest opmerkelijke is het nog met de schoolkinderen, die men in de weekdagen tegen komt in hun alledaagse plunje en daar is beslist geen bril bij maar ter kerke uitgedost behoort er op de zondag ineens een bril bij.

Ja zeggen de moeders dat is zuinigheid, de kinderen zijn zo wild en dan spelen ze maar op school, en dan breken ze maar de bril en ik kan dat niet betalen. Niets daarvan. Die dure bril is goed voor de zondag.

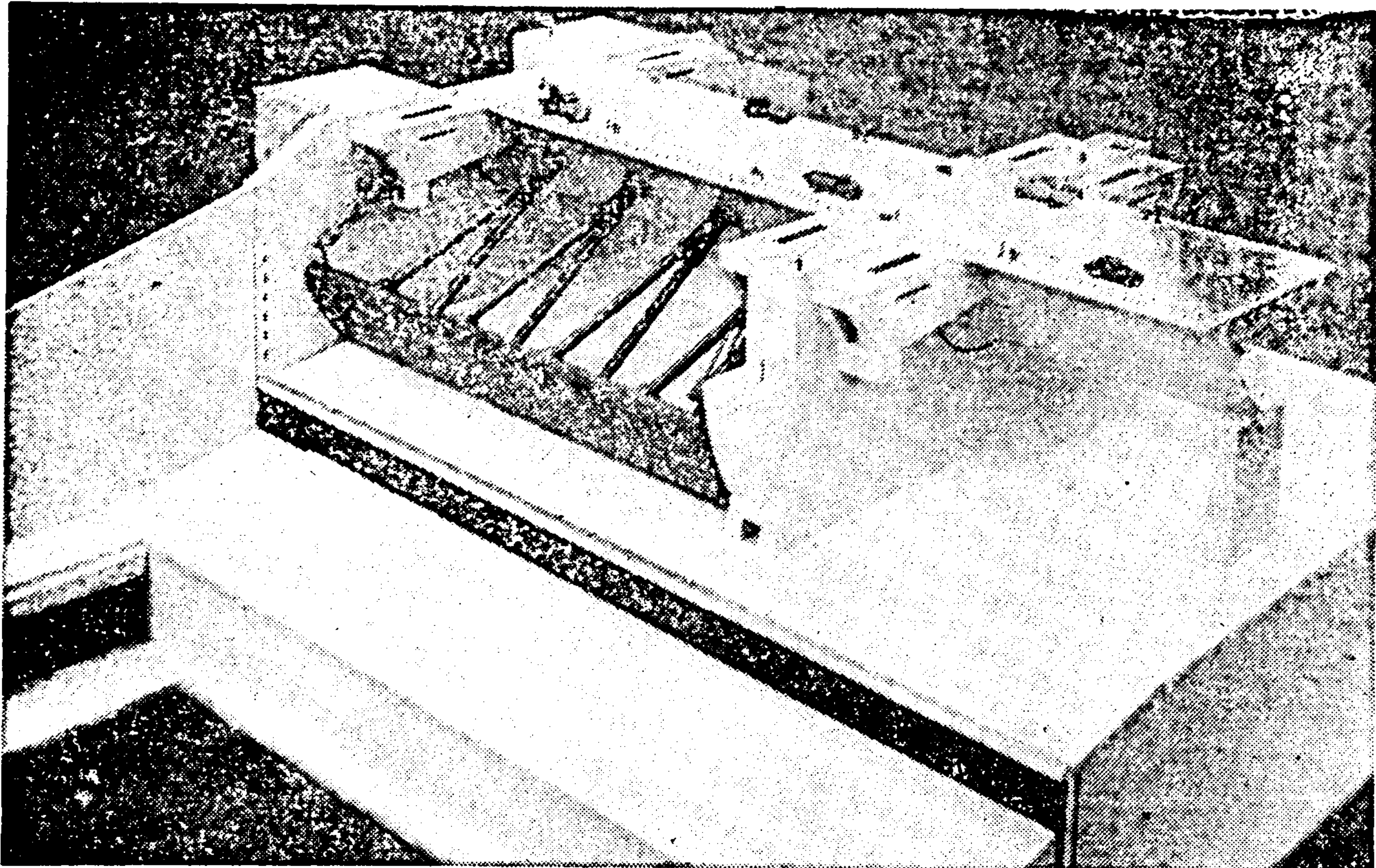
En zo blijven ze maar in het vage turen naar het schoolbord maar zondag staat alles in volle glorie.

Is er nog geen moeder op het idee gekomen om de bril maar in de school te deponeren, zodat de kinderen er in de klas gebruik van kunnen maken?

—:—

Washington. — President Eisenhower heeft besloten, dat in het vervolg per jaar honderd in plaats van tweehonderd immigranten uit Egypte en Syrie de V.S. mogen binnenkomen.

Hamburg. — De Duitse pianist en componist Prof. Eduard Erdman is in een ziekenhuis te Hamburg ten gevolge van een hartaanval overleden.

Eén van de zeventien spuisluizen die in het Haringvliet zullen komen.

Spuisluis van één kilometer lengte in het Haringvliet

Constructie met constante druk van 100.000 ton

Indrukwekkend onderdeel in het Deltaplan

Een der meest indrukwekkende onderdelen van het Deltaplan, de constructie van de spuisluis in het Haringvliet, die een lengte krijgt van ongeveer één kilometer, komt steeds nader in het verschiet. Over enkele dagen zullen de eerste werkzaamheden voor dit project starten in de nu voltooide ringput midden in het brede water van het Haringvliet. Ongeveer tezelfdertijd wordt een begin gemaakt met de geleidelijke afdamming van het Volkerak, de stroom tussen Overflakkee en West-Brabant. Deze dam, die zal leiden over de Hellegatplaten, is gistermorgen in Den Haag aanbesteed en gegund aan het aannemersbedrijf Zaanen & Verstoep voor de som van ƒ 5.788.000,-. Omdat het Haringvliet een belangrijke functie vervult als lozing van drijfijs en van overtollig opperwater zal het sluizenstel in deze zeearm aan diverse voorwaarden moeten voldoen. De Rijkswaterstaat heeft in samenwerking met tal van andere instanties, zoals het laboratorium voor grondmechanica en het waterloopkundig laboratorium met het oog op de bijzondere situatie een uniek systeem ontworpen voor de constructie van de spuischuiven, de pijlers en het daarop aan te leggen wegdek. In 1968 moet de verbinding tussen Voorne en Goeree gereed zijn.

De eerste zorg van de Deltabouwers is voorlopig de put die door de ringdijk in het Haringvliet omsloten wordt, zo spoedig mogelijk leeg te pompen. Voor dit karwei zijn vier maanden uitgetrokken. Direct daarna kan met het heien worden begonnen voor de ondergrond van het sluizencomplex. Niet minder dan 22.500 betonpalen van elk 20 meter lengte krijgen tot taak de ganse constructie te schragen. Dit enorme aantal stutpalen is wel nodig als men bedenkt dat de sluizenreeks voortdurend aan de druk van het zeewater zal zijn blootgesteld. Naar berekend is zal de overspanning constant een druk te verduren krijgen van ongeveer 100.000 ton. Een beschrijving van de diverse details van het reusachtige werk kan dan ook niet ontkomen aan een reeks van astronomische getallen. Om er enkele te noemen: 91 grote en 1300 kleinere bronnen zullen tot taak hebben de bouwput tijdens de werkzaamheden droog te houden. Gedurende de hele bouwtijd, die op 6 jaar is begroot, zullen deze bronnen per uur 6000 m3 water oppompen, ofwel 320 miljoen m3 in totaal. Onder de sluizenrij, tot nu toe het grootste kunstwerk in Nederland, wordt, behalve de duizenden heipalen, nog 25.000 ton stalen damwand aangebracht. Tenslotte zal in de circa 450.000 m3 beton die, alweer afgezien van het heimateriaal, verwerkt zal worden, ruim anderhalf maal zoveel als de Velsertunnel bevat, rond 38.000 ton wapeningsstaal en 2500 ton voorspanstaal worden opgenomen.

Lang hebben de technici gezocht naar een zo doeltreffend mogelijke constructie van de schuiven, en zij geloven thans de oplossing gevonden te hebben. Men kan zich het 22 meter brede wegdek het best voorstellen als de basis van een gelijkbenige driehoek, waarvan de top naar onderen is gericht en die voor insiders reeds onder de naam „Nablaligger" bekend is. Bijna zou de naam „Deltaligger" toepasselijk zijn geweest als de punt van de driehoek naar boven nad gewezen, zo merkte ir. A. Eggink van de Rijkswaterstaat op, die gisteren met ir. M. de Bruyn deze gegevens bekend maakte. Met stevige armen worden de stalen, elk 400 ton wegende, segmenten, die tot taak hebben de stroom te keren, aan de beide benen van de driehoek gemonteerd, zodat zowel aan de zee- als aan de landzijde zich spuischuiven bevinden. Het complex zal aan iedere kant 17 van dergelijke segmenten bevatten, dus 34 in totaal. Ieder spui-opening wordt 56½ meter breed gescheiden door 16 pijlers ter breedte van 5¼ meter elk. De onderzijde van de brugliggers komt op 6 m. plus N.A.P. terwijl de bovenkant van de brug 12 meter hoger ligt. De schuiven krijgen een hydraulische bediening, waarvan de installaties op de beide 350 meter brede landhoofden en in de pijlers zullen worden gemonteerd, en zullen centimeter per seconde kunnen stijgen en dalen. In normale toestand zijn ze gesloten en alleen bij ijsgang zullen ze open gaan. Dit heeft behalve een verzoeting van het Haringvliet ook tot gevolg, dat meer zoet water door Rotterdam zal stromen, waardoor de zoutwatergrens, die een bedreiging vormt voor de aan de Maas en Lek gelegen gronden, verder naar zee wordt teruggedrongen. Meer dan de helft van het Rijnwater stroomt nu nog onbenut door het Haringvliet naar zee.

Om het Haringvliet nog beter als afvoergelegenheid van drijfijs en opperwater dienst te laten doen, wil men deze stroom normaliseren. Ook het Hollandsch. Diep wordt bij dit project betrokken.

De bouw van de spuisluizen is toevertrouwd aan de n.v. Sluis- en Tunnelmaatschappij, waarin zich zes grote aannemers hebben verenigd. Zij zullen het werk uitvoeren voor 96 miljoen gulden. De kosten var de gehele verbinding, dus met inbegrip van de aan weerszijden aan te leggen dammen, zullen waarschijnlijk een bedrag van 200 miljoen gulden belopen.

Minder werklozen in Amerika

Meningen omtrent te verwachten herstel blijven verdeeld

Het aantal werklozen in de Verenigde Staten is in mei met 216.000 gedaald tot 4.904.000, waarmede de laagste stand sedert januari werd bereikt, zo is van regeringszijde te Washington bekend gemaakt.

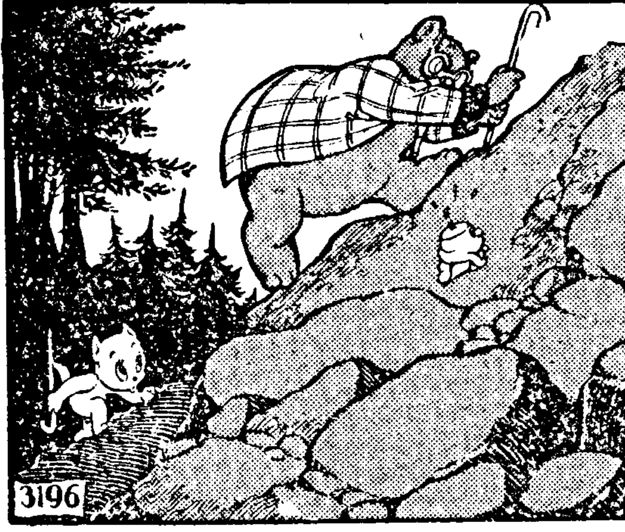
Het aantal arbeidsplaatsen in de Verenigde Staten steeg in mei met 1.154.000 tot 64.061.000. Deze stijging van de werkgelegenheid is een seizoensverschijnsel. Er is in deze tijd van het jaar meer werk in de landbouw en in de dienstverleningsbedrijven. Een aanzienlijke daling van de werkloosheid werd voor een deel teniet gedaan door een toeneming van het aantal studenten, dat werk zoekt voor de zomermaanden. In juni of juli zal de toeneming van het aantal van deze werkzoekenden waarschijnlijk leiden tot een stijging van het aantal werklozen tot meer dan 5 miljoen.

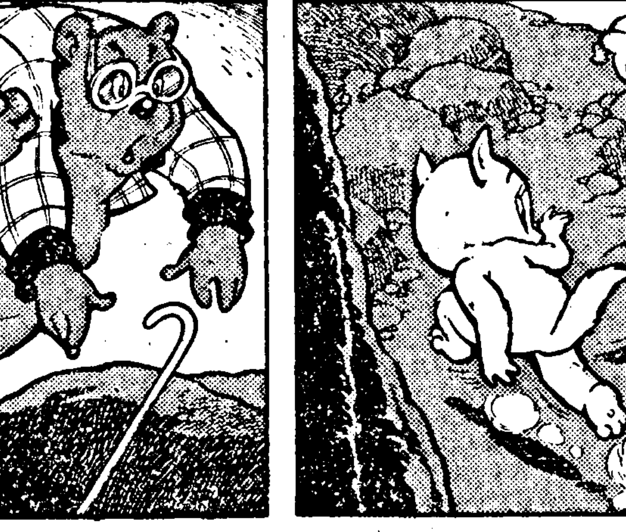
De werkgelegenheid in de Amerikaanse fabrieken daalde in mei iets meer dan anders in deze maand van het jaar. Het aantal arbeidsplaatsen in de fabrieken daalde met 67.000 tot 15 miljoen.

De Amerikaanse congrescommissie voor Economische zaken heeft intussen verklaard, dat een herstel van de volledige werkgelegenheid in Amerika waarschijnlijk niet eerder dan half 1959 of misschien zelfs pas tegen eind 196. zal kunnen worden bereikt. Men kan voor het eerste kwartaal van 1959 nog wel rekenen op 7 miljoen werklozen, aldus de commissie. Een begin van het economisch herstel behoeft niet voor het laatste kwartaal van dit jaar verwacht te worden. De recessie heeft zich voortgezet en tot nu toe zijn er weinig tekenen die wijzen op een spoedige verandering ten goede, aldus de deskundigen.

De Amerikaanse minister van Arbeid heeft evenwel bij de opening van de besprekingen van de internationale arbeidsorganisatie in Genève verklaard, dat hij vertrouwt dat er tegen de herfst een belangrijke verbetering in de Amerikaanse economie zal komen. Er zouden z.i. vele aanwijzingen zijn, dat er in de afgelopen week verbetering is gekomen in de economische toestand in de Verenigde Staten.

TOM POES en het Stenenbeen-Probleem

3196 Heer Bommel had de roze bril op de neus geplaatst en was nu moeizaam doende om een berg te beklimmen. Tom Poes volgde op een afstand en luisterde met tegenzin naar het vrolijk gesnap van het praat-lopertje.

„Het gaat van kwaad tot erger", sprak hij tot zichzelf. „Hoe kan men nu hoge, ijle berglucht voorschrijven aan een heer met marmeren benen? Heer Ollie had naar de raadgevingen van zijn eigen huisarts moeten luisteren.

Rust en nog eens rust, zei die. En voorzichtig zo nu en dan een modderbad nemen. Maar nu luistert hij alleen nog maar naar die zogenaamde professor en zijn praat-lopertje! Ik geloof, dat ik dat ding ergens ga verstoppen, voordat het te laat is......"

Intussen klauterde heer Ollie hijgend hoger en hoger. Zijn stenen voeten bonkten zwaar op de rotsbodem en konden maar moeilijk houvast vinden. Bovendien werd hij ernstig in het zicht belemmerd door de gekleurde bril.

„Ik zie niets", klaagde hij. „Alles is rozig!"

„Rozig is mooi!" riep het praat-lopertje blij. „Zoek de zonzijde! De zonzijde is altijd rozig. Daar wordt men vrolijk van!"

„Vrolijk......" mompelde heer Bommel triest. „Ik ben aan het einde van mijn krachten!"

Op dat moment struikelde hij over een steen, zodat het vuur uit de rotsen sloeg. Met een kreet trachtte hij het evenwicht te bewaren — doch gehinderd als hij in het kijken was, deed hij een misstap, zodat hij bonkend in de afgrond verdween.

Tom Poes rende schreeuwend voorwaarts, doch hij was te laat...

Een toekomst zonder besmettelijke ziekten?

„We hebben er enorm veel geld voor over, om te zijner tijd op de maan te kunnen landen, maar het zou aanbeveling verdienen, wanneer we ook wat meer moeite en geld besteedden aan de oplossing van het ruimteprobleem op onze eigen planeet", zo zei de Amerikaanse gedelegeerde prof. Wesley W. Spink van de medische faculteit van de universiteit van Minnesota tijdens de algemene vergadering van de wereldgezondheidsorganisatie, die in de Verenigde Staten wordt gehouden. De vergadering valt samen met de tiende verjaardag van genoemde organisatie en wordt bijgewoond door afgevaardigden uit 88 landen. De Nederlandse delegatie staat onder leiding van prof. dr. P. Muntendam, directeur-generaal van de directie volksgezondheid van het ministerie van Sociale Zaken en Volksgezondheid.

„Misschien," aldus professor Spink, „zijn we niet eens zo ver van het ogenblik verwijderd, dat besmettelijke ziekten geheel tot het verleden zullen behoren."

Hij achtte het zeer wel mogelijk, dat de zorg voor bejaarden en het probleem van de bevolkingstoename in de toekomst klemmender vraagstukken zullen gaan vormen dan dat van de gezondheidszorg zelf. In dit verband wees hij op de betekenis van de chemische industrie voor de geneeskunde en speciaal op de zogenaamde breedspectrum-antibiotica, die het hunne hebben bijgedragen tot verlenging van de gemiddelde levensduur en daling van de sterfte onder zuigelingen en aanstaande moeders.

Hij noemde met name het nieuwe „wondermiddel" aureomycine, dat veelbelovende perspectieven heeft geopend bij de bestrijding van tal van besmettelijke ziekten en waarvan de ontdekking op haar beurt weer tot de toepassing van nieuwe geneesmiddelen heeft geleid. Prof. Spink was tien jaar geleden, toen breedspectrum-antibiotica voor het eerst werden toegepast, nauw betrokken bij de proefnemingen met aureomycine.

„De Wereldgezondheidsorganisatie", aldus spr. „dankt haar succes aan de onvermoeide en moedige arbeid van deskundigen uit de gehele wereld, die werken ten dienste van het algemeen welzijn. In de wereld van vandaag is zij een der belangrijkste middelen ter bevordering van wederzijds begrip".

De Sovjet-Unie op de Expo

Het meest interessante ding op de Expo te Brussel is het paviljoen van de Sovjet-Unie. Het is dit uit de aard van de zaak. De grote vraag voor eenieder, die belangstelling heeft in de Sovjet-Unie is: waarmee komt dit reusachtige land nu op zulk een wereldtentoonstelling voor de dag? En nadat men het dan aandachtig bezichtigd heeft, kan men geen andere dan deze gevolgtrekking maken: het Sovjetpaviljoen is ook het vervelendste van de tentoonstelling en dit wederom uit de aard van de zaak. Want is het paviljoen zo interessant, omdat het van de Sovjet-Unie is, het is, naar het blijkt, om diezelfde reden zo vervelend. De vervelende hoedanigheid, die het bezit vloeit kennelijk rechtstreeks voort uit het systeem, dat de Sovjet-Unie maakt tot wat zij is.

Een der implicaties van het systeem is de afgeslotenheid, die het aan het land heeft opgelegd. Dit komt doordat het systeem zichzelf moet vrijwaren van de invloed, die de „kapitalistische" buitenwereld op de bevolking zou uitoefenen, indien het land voor het materiële en geestelijke verkeer was opengesteld. Een andere implicatie van het systeem is, dat het de buitenwereld moet aanvallen, waar het kan met de middelen van het geweld, maar altijd met de middelen van de geest en dat is dus met de methodiek der propaganda.

Wanneer deze beide oogmerken bij de beraming van een stap, die naar buiten gedaan moet worden samenvallen, ontstaat een mislukking als het paviljoen, dat de Sovjet-Unie op de Expo heeft opgericht en gevuld met wat de inhoud van een jaarmarktinzending zou kunnen zijn, indien er enige kans op bestond, dat de wereldhandel zich voor de produkten, die de Sovjet-Unie toont, commercieel zou interesseren.

Reeds het reusachtige paleis, dat het paviljoen in werkelijkheid is, getuigt er op een veelzeggende manier van wat in de Sovjet-Unie mogelijk en niet mogelijk is. Het is mogelijk om alles in geweldige afmetingen te doen, zogoed als dat voor de Verenigde Staten mogelijk is en zelfs voor Frankrijk. Maar wat voor deze beide landen in het kapitalistische Westen wel mogelijk is, maar voor de Sovjet-Unie onmogelijk blijkt: een bouworde, die een eigen karakteristieke fantasie te kennen geeft. Daarvan is in het kale rechthoekige bouwsel, dat hier verrezen is, geen sprake, alle mogelijkheden, die het materiaal — staal en glas — biedt, ten spijt. Ook de ruimte-indeling is van de allergewoonste aard: een hal, die de volle hoogte van het paviljoen heeft in het midden, verhoogde zijvleugels daarnaast, een omlopende galerij op de eerste verdieping. Geen bouwmeester in Moskou heeft het gewaagd zijn hoofd te steken buiten de reglementen van het lennistisch-marxistische bouwen, dat neerkomt op een voos soort monumentaliteit, geïmiteerd van de bourgeois-architectuur van de negentiende eeuw. De geweldige trappen, die naar de ingang van het paviljoen opleiden — een betonnen peristyle gedragen door Dorische kolommen en dat geheel maar los tegen de stalen en glazen gevel aan gezet — de trappen herinneren eraan, dat de Sovjet-Unie nog altijd op de Potemkintrappen staat, maar die waren, gelijk men weet, niet van het zegevierende proletariaat, doch van de overwonnen „bourgeois". Het is van een ontstellende armoede.

De inhoud van het paviljoen zou, gelijk gezegd, die van een jaarmarkt kunnen zijn, omdat hij is samengesteld naar het adagium: wat jullie hebben, hebben wij ook. Nu, ze hebben dus alles, al die dingen, waarvan niemand ooit betwijfeld heeft, dat een groot land ze zou hebben, omdat iedereen ze heeft. Maar als de toeschouwer dan toch zo aan alle kanten krijgt toegeschreeuwd, dat zij ook machines hebben en ambulance-auto's en operatietafels (met chirurgen eraan en patiënten erop) en nette fineer-meubeltjes en omgekeerde indirecte muurlampjes en levensmiddelen en stofjes voor fleurige jurkjes en radio- en televisietoestellen, en stelt u zich maar voor wat wij allemaal zelf hebben, — als de toeschouwer dat allemaal krijgt toegeschreeuwd, dan wil hij ook wel eens weten, hoeveel van die honderd en tachtig miljoen zielen dergelijke dingen ook werkelijk bezitten, hoe duur ze zijn en wat dat voorstelt in verhouding tot de verdiende lonen, hoe lang men daarvoor moet werken en of ze ook allemaal en altijd en overal voorradig zijn. Om dan nog maar niet te spreken over de kwaliteiten. Wat dit laatste betreft, voor zover ze op het gezicht beoordeeld kunnen worden, blijken ze nooit beter, in de beste gevallen van ongeveer gelijke kwaliteit, in vele gevallen inferieur te zijn.

En wat de eerste reeks vragen aangaat, daaromtrent zouden deugdelijke cijfers en statistische gegevens verstrekt moeten worden, maar de leuzen die op de wanden geschreven staan brallen hard, doch zwijgen bedeesd over enig exact gegeven. De dingen zijn er dus in hun eerlijke welsprekendheid van dingen. Ze bewijzen, dat ze er zijn en ze tonen hun aard. Niet de dingen zelf, maar de mensen, die ze hebben uitgestald suggereren ermee, dat ze voor een ieder bereikbaar zijn en het bezit vormen van de brede massa's. Maar dat is dan ook louter de suggestie van de propaganda, de uitwerking van de corruptie, deze triest capaciteit van de menselijke geest.

De uitstalling in het Sovjet-paviljoen is in werkelijkheid nietszeggend. Ze zegt niets aangaande de vraag of de dingen, die de Sovjets stellen ook te hebben, in staat zijn hun functie te verrichten op een schaal die enigermate in verhouding staat tot het aantal mensen dat ze zou kunnen gebruiken. Maar veelzeggend is het feit, dat de Sovjet-Unie haar dingen toont op deze manier, met voorbijgaan van de gelegenheid die de westerse landen waarnemen om juist datgene te tonen wat karakteristiek voor haar is. Zij meent niet beter te kunnen doen dan uit te pakken. Wat zij in feite uitpakt is alles, wat hier gemeengoed is en gedachteloos bezeten wordt.

De Sovjet-Unie moet propaganda maken, niet met de dingen om hun eigen wil, maar naar een politiek oogmerk. Dat is de inzetting van haar systeem. Het moet de wereld veroveren of het moet op de duur ondergaan in het isolement dat het zichzelf, wederom volgens de eigen inzetting geschapen heeft. Maar mensen, generaties van mensen, die nu al veertig jaren lang de praktijk gevolgd hebben, dat leugens goed zijn, als zij maar propagandistische leugens zijn, getoetst aan het politieke opportunistische oogmerk, weten op het laatst de grens tussen de waarheid en de leugen niet meer. Zij geloven zichzelf. Mensen die zich ten overvloede van het buitenland hebben geïsoleerd, verliezen daarbij ook nog de waardemeter van de vergelijking.

De Sovjet-ambtenaren die deze uitstalling van monsters zonder waarde hebben aangelegd, zijn het slachtoffer geworden van hun eigen bedrog. Dit bedrog wordt nog niet eens voornamelijk bepaald door hun overtuiging, dat wij de dingen die zij ons vertonen niet zouden hebben. Vermoedelijk is het dat gedeeltelijk ook wel, maar het is niet het belangrijkste. Zij hebben waarschijnlijk niet ernstig stilgestaan bij de vraag of wij die dingen nu werkelijk niet zouden bezitten, want zij worden gedreven door de „idée fixe", de hele dag lang in hun hoofd gehamerd en door henzelf weer verder verbreid, te moeten verkondigen, dat het systeem van de Sovjet-Unie beter is, omdat het tot welvaart leidt, in tegenstelling tot het kapitalistische stelsel, dat tot armoede voert. De dingen die zij maken zijn hun daarvan de bevestiging en de garantie. Maar omdat zij ze maken in hun isolement, dat voor geen vergelijking en geen tegenspraak toegankelijk is, krijgen ze een absolute geldigheid, een magische werking, die hen in een ban houdt.

Het resultaat is dit paviljoen op de Expo, waarmee de Sovjet-Unie in de buitenwereld treedt en welks pathetische reusachtigheid in werkelijkheid niet meer omvat dan deze ene kinderlijke leuze: de Sovjet-Unie is heerlijk, want zij heft ambulance-auto's.

En zij heeft niet eens kunnen voorzien, dat zij zich belachelijk zou maken.

Joegoslavië tracht kredieten van het Westen te krijgen

Belgrado. — De Joegoslavische regering heeft laten doorschemeren, dat zij zal trachten van het westen kredieten te verkrijgen ter vervanging van de 285 miljoen dollar aan langlopende hulp, welke de Sowjet-Unie de vorige maand opschortte. Vice-president Todorovic, die de voornaamste maker van economische plannen in Joegoslavië is, deelde in het parlement mee, dat de regering „aan de andere zijde" om kredieten zou vragen, voor de bouw van fabrieken, die oorspronkelijk met behulp van Sowjetrussische kredieten tot stand gekomen zouden zijn, hoewel hij niet speciaal het westen noemde, verklaarden buitenlandse waarnemers toch, dat het duidelijk was, dat de regering het oog heeft op de Verenigde Staten en andere westelijke landen.

Onderhandelingen over olie-exploitatie in de Sahara binnenkort voltooid

Parijs. — De president-commissaris van de Esso Standard, de Franse dochtermaatschappij der Standard Oil of New Jersey heeft in de jaarvergadering medegedeeld, dat voor zover hem bekend de onderhandelingen over gemeenschappelijke exploratie en exploitatie in de Sahara van de Standard Oil of New Jersey en de Compagnie Francaise des Petroles bevredigend vorderen en dat uiterlijk over een paar weken de onderhandelingen voltooid zullen zijn. In kringen, die in nauw kontakt met de onderhandelaars staan acht men de mededeling vrij optimistisch. Het wachten is op duidelijke formulering van de Franse politiek t.a.v. buitenlandse deelneming in de Sahara.

—:—

Beiroet. — Te Beiroet is in de omgeving van het paleis van president Sjamoen, een vrachtauto, die en lading springstof in had, in de lucht gevlogen.

Verscheidene personen werden gewond door rondvliegende stukken glas, afkomstig van gesprongen ruiten.

Wereldoverzicht UNO:

Huidige economische achteruitgang einde van in 1954 aangevangen welvaartsfase

New York. — In het thans verschenen tweede deel van het economische wereldoverzicht der Ver. Naties over 1957 wordt meegedeeld, dat alle industrielanden met een op het particuliere initiatief berustende economie verwachten, dat de economische bedrijvigheid in 1958 verder zal dalen.

Het rapport merkt op, dat de huidige achteruitgang van de economische bedrijvigheid in de industrielanden het einde vormt van de welvaartsfase der produktiecyclus, die in 1954 was begonnen. In 1955 viel een versnelling van het produktietempo waar te nemen, maar in 1956 werd het tempo van de stijging langzamer en voor het einde van 1957 bereikte de curve de top.

Volgens het rapport is de industriële produktie in landen met een centraal geleide volkshuisverhouding blijven stijgen, vooral in Oost-Duitsland, Polen en Tsjecho-Slowakije. De produktie van verbruiksgoederen in deze communistische landen steeg in 1957 in sterkere mate dan die van kapitaalgoederen.

De algemene afneming van de totale vraag in de niet-communistische landen is volgens het rapport hoofdzakelijk toe te schrijven aan een opmerkelijke daling van het expansietempo der investeringen en ook aan een daling van het persoonlijke verbruik, vooral van duurzame goederen.

In de huidige recessie is de kwetsbaarheid voor een ommekeer in de betalingsbalanspositie tegenover het dollargebied vermoedelijk groter dan tijdens de vorige recessies, die zich sedert de oorlog hebben voorgedaan.

New York. — De Amerikaanse Senaat heeft een bedrag van 363.900.000 dollar toegestaan voor wetenschappelijk onderzoek op het gebied van bestrijding van kanker, hartkwalen en andere ziekten.

Dit bedrag ligt 123.000.000 dollar hoger dan het door president Eisenhower in zijn begroting gevraagde.

Roep der ruimten

Een Nederlandse emigratieroman

door Dirk van den Brink

45

De vermoeienissen van het al te haastige werk wogen ruimschoots op tegen het plezier dat we eraan beleefden. Janus Koevoets kon maar niet begrijpen, dat er op de wei alleen nog maar gras te zien was.

„Het wordt hoog tijd, dat er iets meer komt," meende hij. Dus lag de wei tien minuten later weer even verlaten als tevoren, en waren wij stuk voor stuk op pad om „iets te halen." Het is niet te geloven, wat er voor zo'n sportdag allemaal moet zijn: platte wagens, dekzeil, palen, touw, witkalk, en een W.C. zelfs. Maar gelukkig hebben we die laatste kunnen lenen bij een aannemer.

Het bouwen van een tribune heeft ons het meeste hoofdbrekens gekost.

„Tribune", dat was de grootscheepse benaming voor een verzameling platte wagens. Met behulp van dunne masten-stammen en grove dekzeilen timmerden wij een soort overkapping. Het geheel vertoonde alle degelijkheid welke de boer kenmerkt, maar tevens een gebrek aan gevoel voor schone vormen en niet minder een gebrek aan technisch doorzicht: de zeilen lagen zo, dat de wind er vrij spel in had. Als het ongelukkigerwijze zou gaan waaien, zouden noch de mastpalen, noch de vingerdikke steigertouwen weerstand kunnen bieden. We zagen het, toen de hele stellage in elkaar zat, maar toen was het te laat om er nog iets aan te veranderen.

Juist bij het invallen van de duisternis was al het hoogstnoodzakelijke gereed. De feestversiering kon 's morgens na de vroegmis nog even aangebracht worden.

Janus Koevoets bood edelmoedig aan, in de komende nacht het terrein te bewaken.

„Je kunt nooit weten wat er 's nachts gebeurt," merkte hij bedachtzaam op.

Of er inderdaad iets gebeurd is, zal wel altijd een geheim blijven, want de drie jonge boeren, die de volgende dag in alle vroegte aan de feestversiering begonnen, hebben alles in het werk moeten stellen om een luid snurkende Janus tot de bewoonde wereld terug te roepen.

Bij de met mastgroen en bloemen versierde ereboog aan de ingang wachtten wij de stoet van deelnemers op.

Ik kon het niet helpen, maar mijn hart zwol van trots, toen ik de kleurige groepen met hun afschuwelijk bonte vaandels zag binnentrekken. Het is toch iets geheel eigens, een bijeenkomst van boeren en boerinnen, ook al dragen zij sportkleding.

Van de gebronsde koppen der jongens straalde de levenskracht, en de enigszins gebogen gang van de meesten hunner verraadde nu alreeds hun verbondenheid met de bodem.

Temidden van een groep rei-danseressen ontdekte ik Marie van Berkel. Zij droeg een witte blouse met karmijnrode rok. Zodra ze mij zag, gaf ze een knipoogje. Mijn stemming werd zo mogelijk nog zonniger dan het heerlijke zomerweer. O, nu zou er zich vast een gunstige gelegenheid voordoen om haar aan te spreken...

Mij was de taak opgedragen, de te verwachten eregasten hun plaats aan te wijzen op de tribune, dus trok ik achter de Fanfare aan naar het terrein, dat men via een hobbelig graspaadje bereiken kon.

Natuurlijk worden er in die eerste, spannende ogenblikken, wanneer de hele organisatie nog op toeren moet komen, fouten gemaakt.

Al blazend op de extra-gepoetste hoorns, en al puffend van de hitte, stapte onze Fanfare over de ongelijke grasmat voorwaarts. De feestcommissie had het te druk om er op te letten. De stoet van turners verbrokkelde meer en meer, omdat de deelnemers de hun toegewezen vakken opzochten, en de muzikanten, geheel verslonden in de muziek die ze maakten, stapten tenslotte moederziel alleen voort, altijd maar voort...

Toen de mars uit was, stonden ze ergens verloren bij een heg, honderden meters van de feestelijkheden verwijderd. Een hese luidspreker, die meer krassen doorliet dan muziek, loste de Fanfare af, en ondersteunde de gezellige drukte, die van stonde af aan op het terrein heerste.

De zon gaf een stekende warmte af, hetgeen doorgaans een bedenkelijk voorteken is (ook de radio trouwens had regen en wind voorspeld), maar niemand scheen zich daar veel zorgen over te maken. Het ijscomannetje werd als het ware bestormd door een legertje warmbloedigen, en de witte ijspakjes, die hij verwoed om zich heen scheen te smijten, deden me dan ook denken aan vreedzame handgranaten, die de kracht van de aanval moesten breken.

Via een wankele trap van omgekeerde veilingkisten bereikte ik het platform van de tribune, waar ik de hele middag tijdens het uitoefenen van mijn functie op halsbrekende wijze heb moeten manoeuvreren om niet in de spleten tussen de wagens te verdwijnen.

In het midden op de voorste rij zat pastoor Bouwman genoeglijk rond te kijken.

Links van hem troonde burgemeester Dubbelman onder een hoge hoed, die kaarsrecht op zijn ronde hoofd stond. Rechts van hem zat notaris Van Meerdonk, blootshoofds. Het was de notabelen aan te zien, dat zij zich te midden van de boeren op hun gemak gevoelden.

De voorste rij werd verder gevuld met kringbestuurders, wethouders, landbouwonderwijzers en roestige klapstoeltjes. De meeste notabelen waren gekleed zoals het gebruik dit bij dergelijke gelegenheden vraagt: zwart en warm. Zij veegden dus van tijd tot tijd het overkokende zweet met grote witte zakdoeken van hun roodgezwollen gezichten en halzen.

(Wordt vervolgd)

A S U - Sportolympiade geëindigd

De Baseballwedstrijden tussen Aruba en Estado Falcon

Emelinda Yarzagaray tot Sportkoningin gekozen

Oranjestad. — Gisteravond eindigde de vierde Sportolympiade van de A.S.U. De organisatoren, die een berg werk hebben verzet, kunnen met veel voldoening op deze sportweek terugzien. De manifestaties en wedstrijden verliepen alle op de meest sportieve en prettige manier en de publieke belangstelling was voor alle ontmoetingen hoogst bevredigend.

De belangrijkste sportgebeurtenissen waren de baseball-ontmoetingen tussen een selektie van de Venezolaanse staat Falcón en Aruba. De eerste wedstrijd, zaterdagavond gespeeld, bracht een onverwachte en welverdiende overwinning voor Aruba met 8—4.

In de eerste inning wist Aruba direkt al de leiding te nemen met 1—0. In de tweede en derde scoort Venezuela de runs en krijgt de leiding 2—1. De vierde en vijfde innings verlopen echter in het voordeel van Aruba, dat in beide twee runs weet te scoren. In de zevende inning weet men het dan zelfs tot 8—2 te brengen. Dat is dan voor de Venezolanen niet meer in te halen. Zij scoren nog twee keer, waarmede de eindstand dan 8—4 in het voordeel van Aruba is. Vooral de Arubaanse pitcher Charles Ponson was in deze eerste wedstrijd zeer goed op dreef. Hij had 7 „strike outs" en stond 9 „hits" af aan Venezuela. De verliezende pitcher, Eusebio Salina, had 10 strike outs en stond ook 9 hits toe. Venezuela maakte 9 errors, Aruba slechts 3.

Tweede wedstrijd

Tijdens de tweede, zondagmiddag gehouden wedstrijd, nam Venezuela echter revanche. In de eerste drie innings slaagde geen der teams er in te scoren. In de vierde komt Venezuela echter los. Het maakt dan twee runs, terwijl het Aruba pas in de vijfde inning gelukt een run te noteren. In de zesde inning loopt Venezuela uit tot 3—1. Nieuwe hoop komt echter in de harten van de supporters van Aruba, die het stadion goed vulden, als de volgende inning, de „lucky seventh", schijnt te worden en Aruba de stand gelijk weet te maken. In de elfde inning echter neemt Venezuela het initiatief door nog vier runs te maken. Aruba liet vooral in de negende inning vele goede kansen ongebruikt voorbij gaan. De winnende pitcher van Coro was Manuel Guanipa. Hij gaf 11 hits op (4 strike-outs en 9 bases; 4 errors). De verliezende Arubaanse pitcher had 9 hits, 9 strike-outs, 2 bases en 5 errors.

Tennis

In het heren-single-spel won Roro Hernandez van Hans Henriquez met 4—6, 7—5 en 6—2. Het was een zeer spannende wedstrijd.

In het heren-double wonnen Janny Brokke en Milton Henriquez van C. Batson en dr Van Schouten met 6—4 en 6—4.

Zondag versloeg in een singlewedstrijd de heer Kapit de heer Lamers met 6—4 en 7—5.

In het gemengd double wonnen mevr. P. Henriquez en S. Malmberg van mevr. Z. van der Bijl en J. Lambert met 7—5, 1—6 en 6—2.

Watersport op Basiruti

Zondagmorgen werden op Basiruti watersportwedstrijden gehouden. Winnaars van de zeilwedstrijden handicap) werden: 1) Dutchman (21.27;) 2) Cataramanu (21.55) en 3) Sailfish (23.17). De heer Niki Ecury reikte de bekers uit. Verder waren er waterski-demonstraties met raceboten. Vooral het nummer van een boot van vijf ski-ers wekte de bewondering van de toeschouwers.

Sportkoningin

Na afloop van de baseballwedstrijd kon de uitslag bekend gemaakt worden van de verkiezing van een sportkoningin. Winnares werd Emelinda Yarzagaray met 5641 stemmen. Tweede was Anna Fingal met 5516 stemmen; derde Nora Roemer met 2708 stemmen en 3 en 4) de dames Wiersma en Willems.

De heer Oscar Henriquez, voorzitter van de Arubaanse Sport Unie kroonde het nieuwe koninginnetje. Hulde bracht de heer Henriquez aan mej. Aida Jacobs, die het zich afgelopen jaar op zo charmante en aktieve wijze van haar functie als koningin kweet.

Dertig jongelui naar hotelschool in PUERTO RICO

Oranjestad. — Met man en macht wordt op Palm Beach gewerkt aan het afbouwen van het grote toeristenhotel en algemeen hoopt men, dat de aanvankelijke achterstand zal worden ingelopen en het hotel toch aan het eind van december kan worden geopend. Het is noodzakelijk om op tijd klaar te zijn, want nu reeds werden de eerste congressen, die in het hotel worden gehouden, geboekt en de exploitanten hebben alle voorbereidingen voor een geweldige reklamecampagne in de Verenigde Staten en Venezuela gereed liggen.

Zo zal er onder meer een hele pagina in kleurendruk verschijnen in de „New Yorker". In totaal zal men voor de eerste reklame-aktie, ter gelegenheid van de opening van het hotel $ 100.000,— uitgeven. Verder zegde de publiciteits-afdeling van de KLM toe om gedurende die tijd zeer bijzondere aandacht te zullen besteden in de reklame-campagne aan Aruba.

Het hotel trekt overal in de toeristen- en reiswereld zeer de aandacht. Architekt Morris Lapidus noemt het „zijn mooiste hotel" en wie de tekeningen ziet van de inrichting, twijfelt er niet aan, of de heer Lapidus krijgt gelijk.

Congressen.

Voor midden april werd door de grote Amerikaanse fabrieken van Norge een tweehonderdtal bedden gereserveerd voor een congres. Verder wordt er correspondentie gevoerd over een Amerikaanse artsencongres in januari 1959.

Ook in de scheepvaartwereld trekt Aruba de aandacht. Het is zeker, dat enkele grote toeristenschepen binnenkort Aruba als aanloophaven zullen opnemen.

Personeel

In verband met personeelszaken arriveerde hier gisteren een van de vice-presidenten van de Condado Hotel Chain, de heer Al Rubens. Onder meer komt de heer Rrubens de tachtig kandidaten screenen, die voor het werk in het hotel solliciteerden. Er zullen van deze jongens dertig naar Puerto Rico worden gezonden, om er de zes maanden durende cursus van de hotelschool te volgen. 22 Van hen krijgen een opleiding tot kelner; 8 zullen worden opgeleid voor barbediende.

Gebroeders Van Swaay groot kontrakt

De gebroeders Van Swaay hebben van de aannemers het belangrijke kontrakt gekregen voor de elektrische installaties, de airconditioning en de koel- en vriesruimte voor de keukens. In totaal is met dit werk een bedrag van $ 430.000,— gemoeid. Van Swaay is reeds met de uitvoering aan de werkzaamheden begonnen.

—:—

Moskou. — De Sowjet-Unie zal deelnemen aan de conferentie van deskundigen te Genève, waarop over de technische problemen van de ontwapening zal worden gesproken aldus is zaterdag van gezaghebbende zijde in Moskou vernomen.

Verscheidene Russische deskundigen, onder wie Semjonof en Feodorof, zijn reeds uit Moskou naar Zwitserland vertrokken.

Frère André weer op Aruba

Oranjestad. — De missie-overste van de frères, de Eerw. frère André, keerde van zijn Europese reis op Aruba terug.

Ander goed nieuws is, dat frère Johannes, na een ziekte van enkele weken, uit het hospitaal werd ontslagen.

Pater van Baars aalmoezenier van de padvinders

Oranjestad. — De Z.E. pater van Baars, kapelaan bij de St Theresiakerk van San Nicolas, is benoemd tot aalmoezenier voor de padvinders van de St Paulus- en St Michaëlsgroepen. Gezien de warme belangstelling van pater Van Baars voor het jeugdwerk, is een gelukwens voor de padvinders met deze benoeming wel op zijn plaats.

Loterij bouwfonds H. Hartkerk

Oranjestad. — Van de loterij, welke gehouden wordt ten bate van het bouwfonds voor de H. Hartkerk van Savaneta zijn nog enkele loten verkrijgbaar. De hoofdprijs is een nieuwe auto.

6e klas-leerlingen ontvingen Neerlandia-prijzen

Willemstad. — Hedenochtend werd in het West-End-theater de Neerlandia-prijzen uitgereikt aan de leerlingen van de zesde klas der lagere scholen. Zoals bekend wordt deze ochtend georganiseerd door het Algemeen Nederlands Verbond en de prijzen worden toegekend aan de leerlingen, die de beste vorderingen hebben gemaakt in de Nederlandse taal, gedurende het schooljaar. Jammer genoeg dat er vanochtend zo weinig scholen voor een toneelstukje of voordrachtje hebben gezorgd, zodat eigenlijk om de ochtend vol te krijgen, een paar films moesten worden gedraaid. Aan de volgende leerlingen overhandigde de heer Jan Droog namens het Algemeen Nederlands Verbond een Neerlandia-prijs:

Wilhelminaschool: Judith Clarinda en Elca Ehrlich.

Gouv. J. R. Lauffer-school: Gwendolijn W. M. Conner en Frank Douglas.

Johan van Walbeeckschool. Klara Tauber, Crisma Virginia Felicia, Margaret Overweg en Johanna van den Berg.

Emmaschool: Castro Fundador Mercafina, Odelie Martina Gibbs, Carl Augustus Laurant en Rgatha Sandra Haynes.

H. J. A. Schroederschool (Julianadorp): Merlijn Kenepa, Annelicke Helle, Henriette Streurman en Patricia Wenink.

H. J. A. Schroederschool (Emmastad): Annelies Bakker en Henny Reinaert.

St Willibrordcollege: John Henry Rigeud en Edward Michael Hardeveld.

Mgr Niewindtcollege: Nilo Ruiter, Ronald Statia, Edigio Francisco en Hubert Koeiman.

St Franciscuscollege: Gilbert Wilfred Antonius, Carlos Marcelino Jacoba en Johan Leonardus van Lieshout.

St Vincentiusschool: Arnell E. Simon Brown en Franklin Francisco Jansen.

Piusschool: Macaay Cletus Marks.

St Tharcisiusschool: Damian Cosme Martina en Hunfrien Angel Stacie.

St Jozefschool (Pietermaai): Marcial Valmont, Emilio Laveist, Richard Jones en Myron Christina.

St Dominicusschool (Montagne): Alexander Monico Ludowica en Ervin Roberto Pieters.

St Janschool (Barber): Hubert Bruno, Victor Djaoen en Gabriel Poulo.

Don Sartoschool (Soto): Edwin François en Daniel Gabriel.

Xaveriuscollege: Louis Sousa, Alfred van Dooron en Nicolaas Antonia.

St Pauluscollege: R. Verlaan en C. Ravenstein.

St Bonifaciusschool: Sixto Anterio Petronilia en Silvio Octavio Martina.

St Martinus de Porresschool: Ervin Gijsbertha en Siegfried Recordino.

St Martinusschool: Noraly Henri, Alicia Helena Roos, Magda Alcara Martina, Raimund Anita Bair, Deana Juliette Curiel, Helen Ethel Kleiberg, Emily Saad en Agnes Wiel.

Sta Claraschool (Jan Doret): Leonilia Keli en Judifried Westerhout.

St Willibrordusschool (Willibrord): Diana Mariano en Elvira Daantje.

St Jozefschool (Barber): Filomena Kirindongo en Judith Balootje.

Sta Marthaschool (Soto): Marlene Muzo en Omira Concetion.

St Petrusschool (Westpunt): Javiera Hilaria Isenia en Mildred Hilaria Lacruz.

St Jozefschool Muto-onderbouw: Glenda Angela Mercalina, Swinda Maria Suarez, Nidia Felida en Constance Angelino Tramm.

St Philomenaschool: Rachel Plaate en Ivonne Graafland.

St Jozefschool (Montagne): Rosaida Lorencia Lamp en Lidwina Damiana Rosa.

St Jozefschool (Sta Rosa): Noris Mambi, Mildred Fullinck, Stany Elisabeth, Frida Virginia en Carmen Carolina.

Coromotocollege: Lidwina Maria Philomena Rodriquez en Gennie Merel Garcia.

St Elisabethschool (Mundo Nobo): Celia Gosepa en Astrinda Ascencion.

St Theresiaschool (Sta Maria): Josefina Rafaela en Edwina Eduarda. Lucilla Eugenia Louisa en Swinda

Sta Marthaschool (Buena Vista): Maxima de Caster.

„Almirante Brion" naar Curaçao

Willemstad. — De Venezolaanse torpedobootjager „Almirante Brion" zal van 4 juli tot en met 6 juli op uitnodiging van de regering van de Nederlandse Antillen een bezoek brengen aan Curaçao. Het schip zal ligplaats kiezen in de nieuwe haven.

Gedurende dit bezoek zal door Z. Exc. Minister-President E. Jonckheer namens de regering van de Nederlandse Antillen aan de commandant van de „Almirante Brion" een herinneringsplaquette worden aangeboden. De uitreiking van de plaquette zal plaatsvinden op het Brionplein op zaterdag 5 juli a.s. en in aansluiting op de kranslegging ter gelegenheid van de Onafhankelijkheidsdag van Venezuela.

Nadere bijzonderheden uit het voor dit bezoek samengestelde programma zullen in de loop van deze week worden bekendgemaakt.

—:—

Maastricht. — De organist Th. Franssen uit Maastricht heeft dezer dagen als onderdeel van het dertiende muziekfeest van de Eifel in het klooster Steinfeld, bij de Westduits-Belgische grens, een orgelconcert gegeven. Tevoren had de abt van de St Willibrordabdij in Slangenburg bij Doetinchem, dr Tholens, de pontificale hoogmis opgedragen.

—:—

Paramaribo. — De gouverneur van Suriname ontving zaterdag de ondervoorzitter van de Raad van Advies, Josserun. De Partijraad van de NPS kwam gisteren bijeen ter bespreking van de procedure voor de vorming van een nieuw kabinet en het programma van de samenwerkende partijen. Heden zal de gouverneur de politieke leiders opnieuw ontvangen. Uit betrouwbare bron is vernomen dat mr. S. D. Emanuels aangezocht is als minister-president. Emanuels was in de vorige regering reeds minister en is thans werkzaam op de Nederlandse ambassade te Washington.

K. S. C. hield KORFBALTOURNOOI

Gisteren vond op het K.S.C.-terrein een knock-out-korfbal-toernooi voor dames plaats, waaraan acht teams deelnamen. Spelmoment uit een wedstrijd.

Frater Fidelius opent het knock-out-korfbal-toernooi, dat gisteren op het K.S.C.-terrein werd gehouden.

—:—

Hong Kong. — Twee Amerikaanse missionarissen, pater Joseph Mccormak en pater Cyril Wagner, die in juni 1953 op last der Chinese communistische autoriteiten werden gearresteerd op beschuldiging van „spionage en sabotage ten bate van de Amerikaanse imperialisten", zijn aan boord van het Britse schip „TsKangsjar, in de haven van Hongkong aangekomen.

Zij hadden de vijf jaar gevangenisstraf, waartoe zij waren veroordeeld, uitgediend.

MORDY MADURO lid organisatie-comité wereldkampioenschap voetbal 1962

Den Haag. — De heer Mordy S. L. Maduro voorzitter van de Curaçaose Voetbalbond en president van de Centraal Amerikaanse Voetbalfederatie is benoemd tot lid van het organisatiecomité van het wereldkampioenschap voetbal 1962, te houden in Chili. Hij was reeds eerder benoemd tot lid van organisatiecomité afd. voetbal van de olympische spelen die in 1960 in Rome worden gehouden.

Uitreiking zilveren anjer

Vervolg van pag. 1

taties wordt opgevoerd en omwille van die prestaties tot eenheid en samenwerking en tot het belangeloos inzetten van zijn energie wordt gebracht, zo'n volk dan zijn geestelijke weerkracht versterkt — en onze Antilliaanse gemeenschap heeft dat evenzeer nodig als alle andere volken ter wereld.

Het is nodig, dat er belangstelling wordt gewekt in wat er omgaat op het terrein der wetenschap, omdat die belangstelling leidt tot de studiezin, die op zijn beurt weer de bestaansmogelijkheden van onze bevolking vermeerdert.

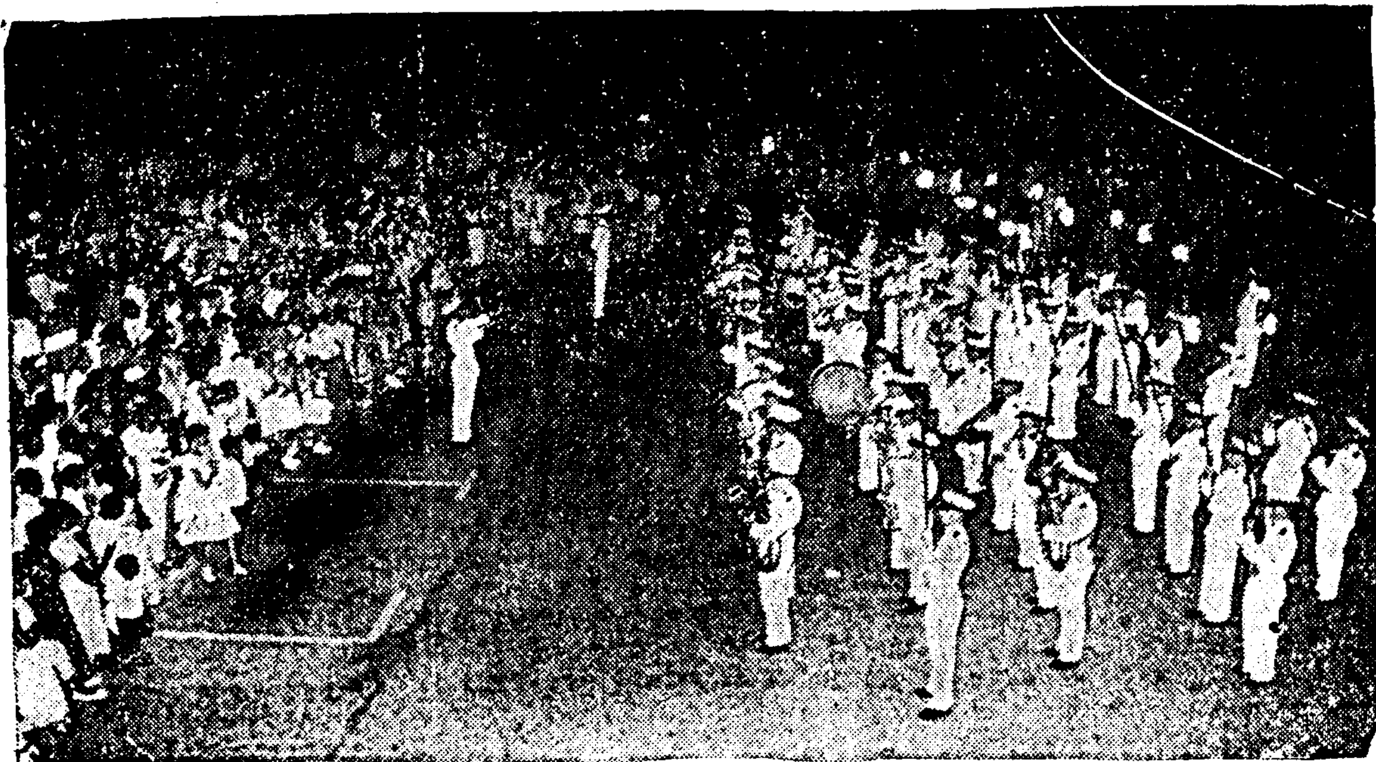
Het is nodig, dat waardering wordt gekweekt voor het werkelijk schone, het onvergankelijke in de cultuur, omdat men daar de kracht tot bezinning aan kan ontlenen; weerstand tegen de vervlakking, die in deze tijd toch al zo onrustbarend om zich heen grijpt.

Uw bijdrage tot dit alles, mijnheer Beaujon, is groot geweest en ik ben ervan overtuigd, dat U zich ten volle bewust ben geweest van wat U met al Uw activiteiten beoogde: het welzijn van Uw Arubaanse medeburgers. Deze onderscheiding is in wezen een gelukwens aan Aruba, dat het in U een man heeft gevonden, wien de geestelijke weerbaarheid van dit eiland ter harte gaat — een weerbaar man zelf.

Moge het U gegeven zijn nog lang deze onderscheiding te dragen — ik ben ervan overtuigd, dat het nimmer in ledigheid zal zijn.

Hierbij zij nog aangetekend, dat de gronden, waarop de onderscheiding werd verleend de volgende zijn: „De zeer grote en zo doeltreffende aktiviteit, ontplooid ten gunste van het openbare leven op Aruba en in het byzonder de laatste jaren als voorzitter van de stichting Cultureel Centrum Aruba. Het culturele leven op Aruba in verschillende vorm als de muziekschool, het balletcentrum, de volksuniversiteit, de filmliga, de organisatie voor moderne muziek „Pro musica", de kunstnijverheidscursus enzovoort, vindt in hem zijn grote, stimulerende coördinator. De bekroning van deze zo byzonder verheugende culturele opgang van Aruba — de binnenkort te openen nieuwe schouwburg, kan men als een bekroning van zijn voortreffelijke aktiviteit worden gezien."

De officiële uitreiking werd besloten met een heildronk, waarna men dankbaar van de gelegenheid gebruik maakte, om de heer Beaujon, die zeer getroffen was door deze officiële erkenning van zijn byzondere verdiensten, geluk te wensen.

Gisteravond vond ter gelegenheid van de verjaardag van Z.K.H. Prins Bernhard in Willemstad een taptoe plaats, waarvoor grote belangstelling van de zijde van het publiek bestond.

De Voetbalwereldkampioenschappen

Braziliaanse grootmeesters leggen beslag op wereldtitel

VAVA en PELE scoorden elk tweemaal

Stockholm. — Het wereldkampioenschap voetbal is door Brazilië gewonnen. In de finale te Stockholm heeft het Zweden verslagen met 5—2, nadat de rust met een 2—1 voorsprong voor de Zuidamerikanen was ingegaan.

Reeds na 3 minuten dreigde het Braziliaanse doel gevaar. De rechtsbuiten van het Zweedse team, Hamrin, kwam alleen voor de Braziliaanse doelman te staan, doch hij wachtte te lang met schieten en zodoende werd een achterspeler van Brazilie in staat gesteld een doelpunt te voorkomen.

Doch een minuut later kwam toch het eerste Zweedse doelpunt. De linksbinnen, Liedholm, kreeg de bal na een pass van Hamrin in zijn bezit. **Hij omspeelde drie tegenstanders in het strafschop gebied en met een kogel vijf meter afstand, die in de rechterhoek van het doel belandde, passeerde hij ook doelman Gilmar: Zweden leidde met 1-0.**

Vier minuten later werd het 1-1. Rechtsbuiten Garrincha gaf een pass naar zijn middenvoor **Vava** en **met een prachtig laag schot** kwam **het eerste Braziliaanse doelpunt** tot stand.

Hierna vergrootten de Zuid-Amerikanen de druk op het Zweedse doel, doch een doelpunt viel er niet. Na 20 minuten spelen was de Zweedse voorhoede pas goed ingespeeld. Linksbuiten Skoglund kreeg in de 23ste minuut een goede scoringskans, doch de defensie van de Brazilianen verdedigde zich met hand en tand.

In de 23ste minuut verkregen de Zuid-Amerikanen een 2-1 voorsprong. **Vava**, die gelanceerd was **door Garrincha, was de maker van het tweede doelpunt.** Gedurende de laatste minuten voor de rust speelde de strijd op de Zweedse helft af, doch de Brazilianen slaagden er niet in te scoren.

Na de hervatting liep Brazilie meer uit. In de negende minuut was het linksbinnen **Pele, die de stand op 3-1 bracht** en zes minuten later verhoogde **linksbuiten Zagallo** de score tot 4-1. De Zweden vochten verbeten terug en in de **34ste minuut verkleinde de Zweed Simonsson (middenvoor de stand tot 4-2.** In de allerlaatste seconde maakte **Pele** nog **een vijfde doelpunt,** waarover grote verwarring ontstond. Tenslotte werd het toegekend.

Voor de derde maal is de wereldtitel aan een Zuid-Amerikaanse land ten deel gevallen: 1930 Uruguay, 1934 en 1938 Italie, 1950 Uruguay, 1954 Duitsland en 1958 Brazilie. De eindstand van het toernooi is: 1. Brazilie 2. Zweden 3. Frankrijk en 4. Duitsland.

De ontmoeting te Stockholm werd door 53.000 toeschouwers bijgewoond.

Na afloop van de wedstrijd liet koning Gustaaf de zesde van Zweden zich omhelzen door de Braziliaanse voetballers, hetgeen hij glimlachend liet welgevallen.

Stralend van vreugde, met de Zweedse vlag tussen hen in, maakten daarna de Braziliaanse spelers aangevoerd door Captain Bellini een ereronde voor een geestdriftig publiek, dat het team, dat Zweden had uitgeschakeld alle lof gaf, die het toekwam.

Daarna pas keerde de rust weer en toen kon de Brit Arthur Drewry, de president van de FIFA, aanvoerder Bellini verzoeken om op het erepodium te komen om de coupe Jules Rimet, een gouden vrouwenfiguur, die een halve bol draagt -in ontvangst te komen nemen. Onder een donderend applaus reikte Drewry de trofee uit aan de wereldkampioen 1958; aan Brazilie, dat ook stellig de beste ploeg was van dit toernooi.

De Braziliaanse spelers konden het nauwelijks verwerken. Voor doelman Gillmar bleek de emotie zelfs te groot.

Terwijl zijn teamgenoten lachtend en dol van vreugde naar het kleine en enthousiaste legioen van Braziliaanse verslaggevers wuifden, stond de lange Gillmar te snikken tegen de schouders van een van de Zuid-Amerikaanse officials.

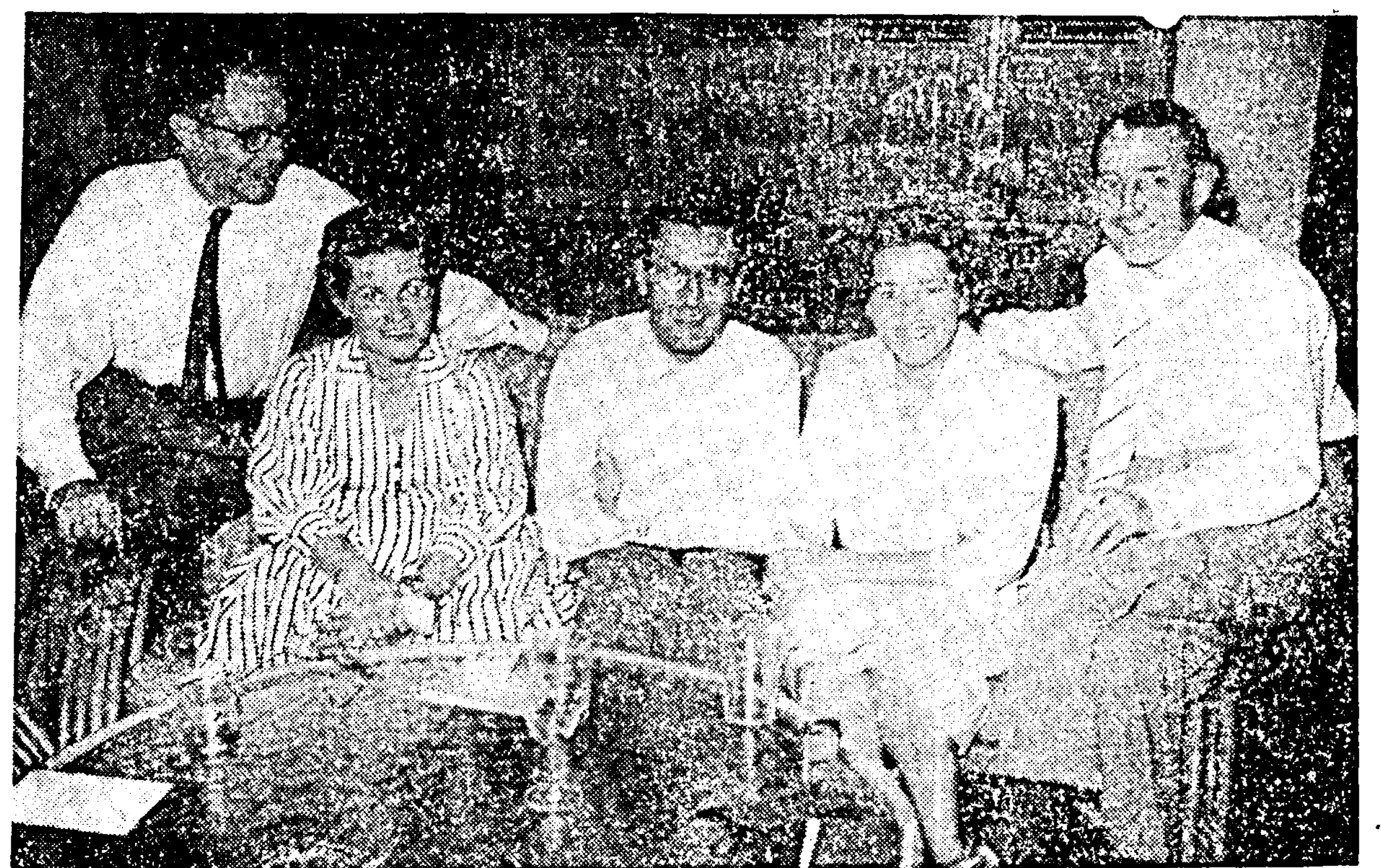
Het Braziliaanse voetbalteam zal de laatste 1200 mijl van de thuisreis afleggen aan boord van het presidentiele vliegtuig.

President Kubitchek van Brazilie, beloofde dit de nieuwe wereldkampioenen in een radioboodschap naar Stockholm. **Ook krijgt iedereen in Rio de Janeire een vrije dag om deel te nemen aan de triomfantelijke intocht van het team.**

Trento. — De Italiaan Mannironi heeft tijdens de nationale kampioenschappen van zijn land het wereldrecord tweehandig trekken dat met 110,5 kg sedert 13-11-1957 (Teheran) op naam stond van de Rus Schmishkian met een halve kg verbeterd. Hij kwam tot 111 kg.

—:—

Door een 6-2 zege op Alliance behaalde Velox het Nederlands amateur voetbalkampioenschap.

Dit weekend arriveerden op Plesman Luchthaven de leden van de „Toneelgroep '58" Hier het gezelschap na aankomst in de lobby van Hotel Negropont. Van links naar rechts: Paul Steenbergen, Myra Ward, Alard v.d. Scheer, Ans Koppen en Bert v.d. Linden.

Internationale lof voor Braziliaanse voetbalkampioenen

„Cariocas" vormen de beste ploeg, die ooit wereldtitel veroverde

Den Haag. — De internationale pers is unaniem in haar lof voor de Braziliaanse ploeg, die het eindtoernooi om het wereldkampioenschap gewonnen heeft.

Zo schrijft Roy Peskett in de Londense Daily Mail, naar aanleiding van de wedstrijd tegen Zweden, dat Nilton Santos, Bellini, Garrincha, Didi en Zagallo vijf van de beste voetballers van de wereld zijn en dat de score ook wel tot tien had kunnen stijgen, zo volkomen werden de Zweden overspeeld in weerwil van de stimulans om voor hun eigen publiek te zegevieren. Verder heet het in dit artikel: De Brazilianen trokken de Zweedse koning bij zich in de rij om gefotografeerd te worden. Ze huilden van vreugde en veegden zich het ene ogenblik de tranen uit de ogen om het volgende de koning op de schouders te kloppen. En zowel de koning als de koningin op de tribune schenen zich kostelijk te vermaken.

De Londense Daily Herald meent, dat het spel van de Brazilianen in elke taal als groots, fabelachtig en fantastisch moet worden aangeduid.

„De Zweden behoorden niet tot dezelfde voetbalwereld.

De Parijs Equipe oordeelt, dat de logica eindelijk gezegevierd heeft over de traditie en dat de beste ploeg van het tornooi de wereldbeker gewonnen heeft. Het blad meent, dat de Brazilianen in de finale zelfs niet eens al hun hulpbronnen hebben aangesproken.

„Als de Brazilianen zo spelen, kan alleen een super-ploeg met hen wedijveren. Maar het eindtournooi 1958 heeft geleerd, dat er in Europa geen super-ploeg meer is".

Svenska Dagbladet schrijft: „De Brazilianen waren niet alleen individueel voortreffelijk, maar ze vormden ook een ploeg met een sterk moreel, grote eerzucht en grote kameraadschappelijke zin. Zij zouden ook op een bevroren, met sneeuw bedekt veld gewonnen hebben. Krachtvoetbal kan zijn goede zijden hebben, maar op de duur is het toch de techniek, om niet te zeggen het kunstenaarschap dat de doorslag geeft.

Dagens Nyheter verklaart, dat de Brazilianen ongetwijfeld de beste ploeg vormen, die ooit het wereldkampioenschap gewonnen heeft. Zelfs de Hongaren in topvorm zouden dit elftal niet hebben kunnen kloppen.

Volgens de Zweedse bladen zullen de leden van de Braziliaanse ploeg voor hun zege 3000 pond sterling de man ontvangen. Italiaanse en Spaanse clubs zouden reeds tegen elkaar opbieden bij hun pogingen om Brazilianen te werven. Zo zou Atletico Madrid recordbedragen hebben geboden voor Didi en Pele, zou Valencia Vava willen kopen en zou Milan F.C. aan bod zijn voor Mazzola, de reserve-midvoor.

Radulpus College

Vervolg van pag. 1

phuscollege deze school hebben weten op te werken tot het peil waarop ze thans staat. Met een school beginnen is niet de moeilijkste taak; op slot van zaken hebben alleen de resultaten, die men met de opvoeding weet te bereiken, resultaten, die lang niet altijd in cijfers kunnen worden uitgedrukt.

Na het dankwoord van de directeur en enkele zakelijke mededelingen, o.a. dat as. dinsdagavond 20 uur de officiële uitreiking der diploma's zal plaats vinden, werd er gelegenheid gegeven aan de gecommitteerden en de leraren om de geslaagden te feliciteren.

H.B.S.-A: geslaagd: Jossy v.d. Biest, Manuel Botelho, Irving Calmes, Efraim Leal, Cosme Morgenstond, Ralph Rojer en Benny Rosheuvel.

H.B.S.-B: geslaagd: Harold Daal, Franklin Boereveen, Frits Bouwman, Kees Buhre, Theo Grob, Peter Hakkenberg van Gaasbeek. Jan Hermans, Silvio Jonis, Rudolf Linkers, Ronald Margarita, Jan Meyer, Adriaan Moen, Richard Pieternella, Raymundo Salech, Aurelius Scot, Hildo Sprock, Harold Suivas en Hans Wilmer.

H.B.S.-C: geslaagd: Marco Dorothea, Rigoberto Fernando, Cyril Leetz, Carlos Pieters, Jaques Veeris en Pablo Walter.

Zes Curacaose records tijdens gewichthefkampioenschappen

ADRIANA, BETRIAN en BURKE leverden uitzonderlijk prestaties

Willemstad. — Dat de sport der gewichthefferij, niettegenstaande het feit, dat men weinig hiervan hoort spreken, zich toch op Curaçao in stijgende lijn beweegt, bewijst wel het feit, dat gedurende de kampioenschappen 1958, die zaterdagavond in het Frans gebouw werden uitgestreden, maar eventjes zes Curaçaose records sneuvelden, hetgeen in de locale sportwereld als een unicum kan worden beschouwd.

Adriana, Betrian en Burke waren de recordverbeteraars en het mag zeker wel worden toegegeven, dat het publiek, dat in ruime mate aanwezig was, zeker heeft bijgedragen deze recordverbeteringen door hun aansporingen en applaus mogelijk te maken.

Adriana en Betrian, die het vorig jaar beiden hun titel verloren, hebben dit jaar, zoals eenieder reeds bij aanvang verwachtte, het kampioenschap teruggewonnen. De houder van de zwaargewichttitel kwam dit jaar niet verder dan 606¼ lbs. tegen het hoge totaal van Adriana van 997½, waarover wij straks meer zullen zeggen. De titelhouder in de middengewichtklasse Elias Cornett liet verstek gaan en ofschoon Betrian in deze klasse geen sterke rivaal tegenover zich zag, wist hij zijn eigen records in het onderdeel press en totaal te overschrijden.

De middengewichtklasse.

Betrian begon in de middengewichtklasse de strijd tegen zijn enige tegenstander V. Copra.

Reeds bij zijn eerste poging was het duidelijk, dat Betrian deze avond tot goede prestaties zou komen. In het onderdeel press begon hij met 237 libs. welk gewicht zonder veel moeite de lucht in ging. Bij zijn tweede poging nam Betrian 253½ lbs. welk voor hem een nieuwe record betekende.

Betrian probeerde nog verder te gaan, doch met het gewicht van 259 faalde hij. In het onderdeel snatch evenaarde hij slechts zijn eigen Curaçaose record van 231½ lbs. In het onderdeel stoten kwam hij tot 6 lbs. onder zijn eigen records van 303½ lbs. Tot driemaal toe heeft hij toen getracht ook dit record te breken en wel te komen tot 308½. Zijn pogingen echter niet is gelukt. Zijn totaal van 782½ lbs. betekende echter weer een nieuw Curaçaos record in de middengewichtklasse, die tot dan toe op 776½ lbs. stond (op zijn naam). Victor Copra werd in deze klasse nummer twee met het gewicht van 661½ lbs.

De zwaarmiddengewicht klasse.

In deze klasse was Lionel Burke de enige deelnemer. In de onderdelen press en snatch wist hij zijn eigen en tevens Curaçaos record te evenaren. Ondanks zijn pogingen echter om deze records te breken mocht het hem niet gelukken. In het onderdeel stoten verbeterde hij zijn persoonlijk record, doch kwam niet aan het Curaçaos record, dat op naam staat van Villanueva, met 303½ lbs. (sinds 1956). Het totaal van 782½ lbs. was echter een verbetering van het Curaçaose record zonder, dat op zijn eigen naam (Burke) stond met 771½.

De halfzwaargewichtklasse

Ondanks het feit, dat in deze klasse vier deelnemers verschenen, kwam juist hier geen recordverbetering. In de onderdelen press en snatch staan de records nog steeds op naam van de ex-kampioen in deze klasse Miles Prins. Het onderdeel clean en jerk is op naam van Chebu Villanueva met 314½ lbs. Het totaal is sinds 1954 nog steeds op naam van Miles Prins met het gewicht van 799 lbs. Collymore werd in deze klasse kampioen voor dit jaar met het gewicht van 738½ lbs. Tweede werd O. Kops met 716½ lbs. De twee jongste krachten in deze klasse Roosberg en Fermin deden het goed en kwam aan respectievelijk 700 en 694½ lbs.

De zwaargewichtklasse

Adriana wist in het onderdeel press (drukken) zijn record en tevens Curaçaos record van 336 lbs. te brengen op 341 3/4 lbs. In het onderdeel trekken (snatch) mocht het hem ondanks twee pogingen met 292 lbs. niet gelukken het record, dat op zijn eigen naam staat van 286 te breken.

Ook het totaal, dat tot nu toe stond op 980 werd door hem gebracht op 997½, zodat Adriana nu precies 2½ lbs. onder de 1000 lbs. is. Adriana is in de gewichtheffersij van grote betekenis is.

Nabeschouwing: De uitslagen van de kampioenschappen geven de gewichtheffers een kans op een goede plaats in de a.s. Centraal Amerikaanse spelen te Caracas. Eerstdaags zal men overgaan tot het houden van een ontmoeting tegen Aruba, tijdens welke wedstrijd de ploeg voor Caracas zal moeten worden samengesteld.

Onderstoond de uitslag in cijfers uitgedrukt:

	Press	Snatch	C. & Jerk	Totaal
Middengewichtklasse:				
1. Marcel Betrian	253½*)	231½	297½	782½ lbs.*)
2. Victor Copra	193	204	264½	661½ lbs.
Zwaarmiddengewicht				
1. Lionel Burke	253½	231½	297½	782½ lbs.*)
Halfzwaargewichtklasse:				
1. W. Collymore	237	209½	292	738½ lbs.
2. O. Kops	242½	209½	264½	716½ „
3. W. Roosberg	231½	204	264½	700 „
4. R. Fermin	226	215	253½	694½ „
Zwaargewichtklasse:				
1. Eduardo Adriana	341¾*)	281	374¾	997½ lbs.*)
2. K. Tenstoet	193	181¾	23½	606¼ lbs.

——*) Nieuwe Curaçaose records.

DE RONDE VAN FRANKRIJK

WIM VAN EST na vierde etappe eerste in algemeen klassement

Eu Le Treport. — De derde etappe van de Ronde van Frankrijk van Duinkerken naar Eu Le Treport over 177 km is gewonnen door de Fransman Bauvin in 4 uur 44 min. 13 sec. Wim van Est werd vierde in dezelfde tijd.

De overige leden van de Neluxploeg Damen, Gaul, Kersten, Lahaye, Piet van Est, Voorting, van den Borgh, Bolzan, Ernzer en Schmitz bezetten met enkele andere renners de vijftiende plaats in 4 uur 50 min. 18 sec. De Nederlander De Jongh werd tiende in 4.49.20.

De Nederlander Wim van Est heeft in het algemeen klassement de leiding op 14.31.18, veertig sec., voorsprong op Bauvin, die de tweede plaats bezet.

Voorting is tiende met een achterstand van 5 min. 5 sec. De Jongh negende, van den Borgh, Ernzer, Gaul en Piet van Est staan ex aequo met andere renners op de 26ste plaats Bolzan en La Haye zijn 60ste. Damen en Kersten 82ste en Schmitz 93ste. In het algemeen ploegenklassement bezet de Nelux-ploeg de eerste plaats voor België.

Op 25 km van de start werd de beslissende aanval ingezet. Er ontsnapten zeven renners, bij wie zich Wim van Est bevond, uit het peloton. Dit zevental vergrootte zijn voorsprong voortdurend en bij de finish was het Bauvin, die de sprint won.

Versailles. — De vierde etappe van de Ronde van Frankrijk over 205 km werd gewonnen door Gainche (Fr. Zuidwest) in 5 uur 4 min. 4 sec. Schmitz en Voorting (Nelux) klasseerden zich ex aequo als vierden in dezelfde tijd als de winnaar.

Wim van Est, die zich ex aequo als 25e klasseerde bleef in het bezit van de gele trui.

In het ploegenklassement staat Nederland nu op de derde plaats.

In de vierde etappe van de Ronde van Frankrijk werden talloze uitlooppogingen ondernomen. Bijna altijd waren Nederlanders hierbij betrokken. Voorting, Damen, van den Borgh en Lahaye waren bijzonder actief. Doch het peloton stond ditmaal niet toe, dat iemand een voorsprong nam. De beslissing viel bij Limay toen 8 renners (onder wie Schmitz en Gerrit Voorting) wegsprongen. Even later volgden nog 14 renners. Bij Thoiry (163 km) hadden deze 22 renners een voorsprong van 1 min. 40 swain 40 sec. op het peloton. Tegen het einde knabbelde nog iets van de achterstand af, maar de koplopers werden niet meer teruggehaald. Gainche won de sprint te Versailles.

Caen. — Het klassement van de vijfde etappe van de Ronde van Frankrijk van Versailles naar Caen over een afstand van 232 km luidt: 1). Sabbadini (West-Zuid-West) in 5 uur 29 minuten 44 seconden.

2) Bobet (Frankrijk) in dezelfde tijd;

3) Nencini (Italië).

Gerrit Voorting eindigde als veertiende in 5 uur 31 min. 46 seconden.

RAFAEL CALDERA

Vervolg van pag. 1

den te verschaffen over Dr. Caldera's loopbaan.

Hij is in 1916 geboren te San Felipe (Staat Yaracuy) en is thans hoogleraar in de sociologie en in het arbeidsrecht aan de Universidad Central en tevens aan de Katholieke Universiteit te Caracas. Reeds op jonge leeftijd speelde hij in het openbare leven van zijn land een rol. In 1936 richtte hij de Nationale Unie van Studenten op. Zijn belangstelling richtte zich vooral op de arbeid in al zijn facetten. Een herziene uitgewerkte versie van zijn proefschrift „Derecho del Trabajo" is als handboek in gebruik in Spanje en verschillende Latijns-Amerikaanse landen.

Andere werken van Dr. Caldera zijn: „La Huelga en derecho venezolano", „Sociologia Juridica" en „Idea de la sociologia venezolano". De Venezolaanse arbeidswet is door hem ontworpen.

Hij is lid, erelid of correspondend lid van talrijke buitenlandse juridische en sociologische genootschappen. Lange tijd is hij onderdirecteur geweest van het Nationaal Bureau van de Arbeid, thans het Ministerie van Arbeid.

In 1946 was Dr Caldera candidaat voor het Presidentschap van Venezuela.

Onder het dictatoriaal bewind van Perez Jimenez heeft hij viermaal politieke hechtenis ondergaan. Op 24 december van het vorig jaar is hij, na een hechtenis van enkele maanden in vrijheid gesteld met de opdracht voor 10 januari het land te verlaten. Toen op nieuwjaarsdag van dit jaar de eerste rebellie uitbrak is hij door de beruchte „Seguridad Nacional" opgejaagd en werd hem asyl verleend in de Pauselijke nuntiatuur, waarna hij uitweek naar New York. Door de loop der gebeurtenissen, is zijn verbanning echter van zeer korte duur geweest.